

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἔτησίᾳ	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
»	» ταῖς Ἐπαρχίαις	»	40
»	» τῶ Ἐξωτερικῶ	Φρ.	10

Λίαν προσεχῶς ὁ τίτλος τοῦ «**ΕΠΙΚΑΙΡΟΥ**» μετατρέπεται εἰς «**ΧΡΟΝΙΚΑ**», τὰ ὁποῖα θὰ περιέχουν πάντοτε ὕλην πρώτης τάξεως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

- ΝΥΜΦΑΙΑΣ: Ὁ καθρέπτης.
- ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ: Ἡ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συμβολή εἰς τὴν καθόλου ἑλληνικὴν δόξαν.
- Λ. ΕΡΗΜΙΤΟΥ: Κάποια νύχτα (ποίημα).
- ΑΡ. ΚΟΡΑΚΑ: Ἡ κοπέλλα μὲ τὶς μαργαρίτες.
- Α. ΠΟΥΣΚΙΝ: Ἡ πιστολιά (διήγημα μετὰφρ. ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ὑπὸ Ν. Καστρινοῦ, συνέχεια καὶ τέλος).
- ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: Μαργαρίτα Στέφα. (Μυθιστόρημα, συνέχεια).
- ΑΓΙΟΡΙΤΟΥ: Τὸ Σάββατο δὲ θάμαι πειά.
- Α. Γ. Φιλολογία καὶ Τέχνη, Τὰ ἀνάλεκτα.

Ἀνὰ τὸν κόσμον, δλιγόστιχα, ἀστεῖα, ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις, ἀλληλογραφία, εἰκῶν.

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Στὴν κάμαρα τὴν ἐρημικὴ μονάχος ὁ νέος. Βυθισμένος σὲ σκέψεις γέρνει τ' ὀλόσγουρο κεφάλι. Καὶ ἡ εἰκόνα του ζωγραφίζεται λαμπρῆ, ἄντικρον μεσ' στοῦ γυαλί τοῦ καθρέπτη. Γύρω ἀπλώνεται σιγῆ. Μέσα στὴν ἡσυχία, ἔξαφνα, ἑλαφρὸς ἤχος ἀκούεται ὡς ἀγγέλου φτεροτύγμα καὶ μέσα ἀπὸ τὸ φωτεινὸ γυαλί προβάλλει μιὰ ὀλόλευκη μορφή. Σηκώνει ὁ νέος τὰ μάτια καὶ τὴν βλέπει ἐκστατικός. Ἔστιν ὄνειρο, εἶναι πλάσμα ζωντανό; Ἐκεῖνη προχωρεῖ ἀργά, ἀργά καὶ αἱ εἰκόνας καὶ τῶν δύο ζωγραφίζονται ἀδελφωμένες μέσα στοῦ γυαλί. Ἡ λάμψις ποῦ σκορπίζει τριγύρω της τὸν λούζει δλόκληρο, πλημμυρεῖ τὴν καρδιά του μὲ ἓνα ἀγνὸ οὐράνιο φῶς. Ἐκεῖνη χιμογελά καὶ τοῦ χαιδεύει ἀπαλά τὸ κεφάλι. Γυρνᾷ καὶ τὴν κυττάζει κατάματα. Κάτω ἀπὸ τὸν κρινόλευκο ἀραχνοῦφαντο πέπλο λάμπει τὸ ἑγαυματένιο σῶμα τῆς κόρης. Τὴν βλέπει λαιμαργα καὶ νοιώθει τὸν πόθο, τὸν ἀκράτητο, νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκυλιά του. Ἀπλώνει μὲ λαχτᾶρα τὰ χέρια μὰ ἐκεῖνη ἡ Αἰώνια Παρθένος, τοῦ ξεφεύγει καὶ διαλύεται ὡς ὀμίχλη.

Τώρα ὁ καθρέπτης πλημμυρεῖ ἀπὸ κόκκινο φῶς, κόκκινο ὡς αἷμα, ὡς τὴν ἀντανάκλαση μεγάλης φωτιᾶς. Γεμίζουν τὸν καθρέπτη ἄλλες σκιές. Τὰ δλόγυμνα ἀφρόπλαστά τους σῶματα φεγγυβολοῦν καὶ ξεχωρίζουν μέσα στοῦ ματωμένου φῶς. Ἀρχίζουν φρενιασμένο χορὸ καὶ κυματίζουν τὰ ξεπλεγμένα μαῦρα μαλλιά τους καὶ γεμίζουν τὴν κάμαρα τὰ τραγοῦδια τους.

Γυροῦν ἀδιάκοπα, γυροῦν σ' ἓνα παράξενο διαβολικὸ χορὸ, γυροῦν ὡς νὰ τις παίρῃ ἄνεμος δυνατός. Γυροῦν καὶ γελοῦν ἀπαίσια καὶ δείχνουν τὰ λευκά των δόντια. Τοῦ γελοῦν καὶ τοῦ ἀπλώνουν τὰ χέρια . . . Τρέχει καὶ ἐρώνεται μὲ τὸ σμήνος τῶν Μαινάδων. Ὁ τρελλὸς χορὸς τὸν παραφέρει. Γυρνᾷ, γυρνᾷ ὡς μεθυσμέ-

ρος, σὺν γὰ τὸν παύρη ἀνεμος δύνατός. Καὶ γυροῦ καὶ γυροῦ ἀδιάκοπα.

Ἀποκαμωμένος πέφτει. Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια σὺν βάρους τοῦ καθρέπτου ἀργοπεθαῖναν κάποιες μισόσβυστες σκιές.

Βόσπορος

Νυμφαία.

IOAKEIM BALABANH

Η ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΔΟΞΑΝ

Γρηγόριος ὁ θεολόγος μὴ δὲν ἔπραξε τὸ αὐτὸ τῆς φιλανθρωπίας ἔργον, αὐτὸς οὗτος προνοῶν πατρικῶς περὶ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων τοῦ αἰχμοῦ καὶ τοῦ λιμοῦ;

Ἄλλ', ἀφ' οὗ τὸ ζωηρότατον τῆς χρηστιατικῆς θερησκείας σύμβολον εἶναι τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἦτο δυνατόν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος νὰ ὑπολειφθῆ τῶν δύο ἐν τῷ Ἐδαγγελίῳ ἀδελφῶν αὐτοῦ; Ἀπὸ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνου, καίπερ πρὸς ἀπείρους δυσχερείας ἀντιπαλαίων, ὁ θεῖος ἀνὴρ ἡμερῖμα ὅμως πατρικῶς ὅπως οἱ πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς ἀπολαμβάνουσι τὰς πλουσιωτάτας προσόδους τῆς μεγάλης ἀρχιεπισκοπῆς, ἐλάχιστα μόνον ὑπὲρ τῆς ἰδίας συντηρήσεως κρατῶν καὶ βίον λιτότατον, ἀπλοῦ μοναχοῦ, διάγων.

Ἐκ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ Βασιλεὺς μεταχέτευσεν ἅπαντας τὰ διδάγματα τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ῥητορικὴν, τὰ δὲ συγγράμματα τοῦ ἱεροῦ Πατρὸς θεωροῦνται ὑπὸ πάντων, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Φωτίου, πρότυπα γλαφυρίας, ἐνεποιοῦν δὲ βαδνυτάτην αἴσθησιν οὐ μόνον παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἐθνικοῖς, ἀθροοὶ δὲ συνέρχον οὗτοι εἰς τὰ κηρύγματα τοῦ θεοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐνετροφῶν ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἐκχριστιανισθείσης ἑλληνικῆς μουσῆς. Ἀκριβῶς τοῦτο ἐπεζήτησαν οἱ ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη μοχθήσαντες. Ὁ ἐπιδικώμενος μέγας σκοπὸς ἐπετεύχθη. Ἐθνικοὶ συρρέοντες εἰς ἀκροάματα χριστιανικὰ καὶ ἀναγνώσκοντες συγγραφὰς Χριστιανῶν! Τὸ πρῶτον λοιπὸν πρὸς τὸν ποσειδητισμὸν βῆμα ἐγένετο, ὑπελείπετο δὲ νὰ συμπληρωθῆ τὸ ὅλον ἔργον ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Γρηγόριος ἐν τῇ ῥητορικῇ δεινότητι ὑπερέβαλλε πως τὸν ἐν συγγραφῆς κρατερὸν συνεργάτην καὶ ἡ στωμυλία καὶ τὸ ἀνθηρὸν ὕψος καὶ ἡ ποιητικὴ ἔξαρσις τῆς εὐφαντάστου διανοίας αὐτοῦ ὑπεμίμησε τοὺς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν στήσαντες τῆς Πυκνὸς εὐλάλους τῆς ἀρχαιότητος ῥήτορας. Ἐθαυμάζοντο παρὰ πάντων ἀδιακρίτως τὰ κηρύγματα τοῦ θεηγοῦ ῥήτορος καὶ κατεκτῶντο ἀνάριθμοι ψυχαί. Ἡ ἀρχαιοπρεπὴς καὶ

κατάλληλος μεταφύττεισι τῶν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων ἐκχριστιανισθειῶν ἀληθειῶν προσεῖλκε πλῆθος ἀκροατῶν, μελετητῶν καὶ ὁπαδῶν, ὥστε οἱ πάντες ἀδιστακτικῶς ἀνωμολογοῦν τὴν πληροεστῆν ἐπιτυχίαν τῶν κόπων τῆς ξυνωρίδος τῶν Καππαδοκῶν. Ἄλλ' ἤδη τὰ σκῆπτρα τῆς εὐγλωττίας περιέρχονται εἰς τὸν ἐξ Ἀντιοχείας κλεινὸν Ἰωάννην, τὸν Δημοσθένη τῆς Χριστιανισθείσης, τὸν δικαίως **Χρυσόστομον** ἐπικληθέντα, ὅστις πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ, εἶτα δὲ καὶ ἰδίᾳ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀνελάθων εἰς τὸν περιβλεπτόν Πατριαρχικὸν αὐτῆς Θρόνον, ἀδιαλείπτως ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ποικιλοτρόπως ποδηγῶν τὸν λαόν, ὑπερασπίζων καὶ ὑποστηρίζων τὸ δίκαιον πανταχοῦ, καὶ στερεῶν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Χριστιανῶν τὰ νεαρὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως δόγματα. Ἡ δικαία ἐκτίμησις πάντων καὶ πρὸς τοὺς Τρεῖς ἀκλονήτους στυλοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἠξάνετο ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ μετὰ τὴν εἰς τὴν πολυσέβαστον χορείαν τῶν ἀγίων κατάταξιν αὐτῶν, οἱ Χριστιανοί, διεξερχόμενοι τὸν βίον καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν τὸ καθέκαστα, βλέποντες τὴν ἀγνήν καὶ ἀγίαν ζωὴν, ἦν διήγον, καὶ μελετῶντες τὰ πολύτιμα αὐτῶν συγγράμματα, ἀποτελοῦντα ἀληθῆ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν φιλολογίας κόσμον, ἀνεγνώριζον τὴν ἀναμφήριστον ὑπεροχὴν τῶν ἀκαμάτων Διδασκάλων καὶ κρινόντες καὶ συγκρίνοντες ταῦτα πρὸς ἄλλα καὶ τὸν Ναζιανζηνὸν πρὸς τὸν Ἀντιοχέα καὶ Καισαρέα ἐναλλάξ, σταθμῶντες ἐν τῷ ζυγῷ τῆς ἰδίας αὐτῶν κριτικῆς, οἱ ἐλλόγμοι μελετηταὶ τῶν πολυτιμῶν πονημάτων ὑπερβίβασον ἄλλοι μὲν ὑπὲρ τοὺς δύο τὸν Βασίλειον, ἄλλοι δὲ προετίμων τὸν Γρηγόριον καὶ ἄλλοι προηροῦντο τὸν Χρυσόστομον· ἡ δὲ φιλοτιμία αὕτη ἐπὶ τοσοῦτον προέβη, ὥστε ἠπειλεῖτο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δεινὸν ῥήγμα μεταξὺ τῶν **Βασιλειτῶν**, τῶν **Ἰωαννιτῶν** καὶ τῶν **Γρηγοριτῶν**, ὡς ἐκαλοῦντο. Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, βλέπουσα τὴν τοιαύτην τῶν ἰδίων τέκνων τάσιν, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν διεκφεύγουσαν ὁμόνοιαν τῶν Χριστιανῶν, ὤρισε, ἀφ' οὗ μάλιστα συνέπιπτε κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα νὰ ἐορτάζηται ἡ μνήμη ἐκάστου καὶ τῶν Τριῶν Πατέρων, ὅπως συγχρόνως ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῇ 30ῇ Ἰανουαρίου 1100 ἐπὶ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, τελεσθῆ πρὸς τιμὴν καὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν κοινὴ πανήγυρις, συνενοῦσα ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάντας τοὺς δισταμένους, ἀναγνωρίσαντας καὶ ἀνομολογήσαντας ὅτι καὶ οἱ τρεῖς Διδασκαλοὶ τῶν αὐτῶν τιμῶν ἦσαν ἄξιοι, διότι διὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ὁργάνων τὸν αὐτὸν ἐπεδίωξαν καὶ ἐπέτυχον σκοπόν.

Καὶ οὕτω ἀπὸ τῆς **ΙΒ'** ἑκατονταετηρίδος ἐθεσπίσθη ἡ λαμπρὰ αὕτη τῶν γραμμάτων πανήγυρις, καθ' ἣν οἱ μεγάλοι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας υἱοὶ ἀνελλιπῶς γερᾶρονται καὶ τιμῶνται, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ἡ γενέτειρα, γενομένη καὶ τούτων τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν μήτηρ ζη-

λευτή. Τῷ ὄντι, τίς ἄλλη χώρα, ὅσον ἡ Μικρὰ Ἀσία, συνεβάλετο εἰς τὴν καθόλου δόξαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Αὕτη, ἐγκαίρως κατασπαρεῖσα ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν δωρικῶν, αἰολικῶν καὶ ἰωνικῶν ἀποικιστῶν τῆς Κυρῆος Ἑλλάδος, ἀνεδείχθη εὐθὺς μεγάλη καὶ εὐκλεῆς, ἐκ φύσεως κεκτημένη πάντα τὰ πρὸς εὐζωίαν καὶ εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπατούμενα, οὐρανὸν ἔξοχον, ἔδαφος γονιμώτατον, κλίμα γλυκὺ, χάρον ἀπέραντον, ποταμοὺς ἀειμήτους, ὄρη τὸ μὲν διηνεκῶς χιονοσκεπῆ, τὸ δὲ χλοάζοντα, πεδιάδας ἀχανεῖς, λίαν εὐφρεῖς πρὸς καλλιερσίαν πάντων, ὅσα ὄρει φύουσι, πλοῦτον ἄπειρον παντοίων προϊόντων, δάση ἀργέρονα, μεταλλικῶν ὑδάτων ἀφθόνους πηγὰς, κοιλάδας γραφικωτάτας, λατομεῖα πλούσια λίθων ποικίλων, φλέβας πολυτίμους μετάλλων εὐγενῶν καὶ μύ.

Τοιαύτη χώρα, τοιοῦτων κατοίκων εὐμοιρήσασα, οὐδὲν θαυμαστόν, ἂν οὐχὶ τὸν «ὄβολόν τῆς χήρας», ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο **τάλαντον ὄλον χρυσοῦ** συνεῖρησεν εἰς τὴν εὐκλειαν τῆς κοινῆς μητρὸς. Καταπλήροσται ἀληθῶς ὁ διεξερχόμενος τῆς γῆς ταύτης τὴν μακρὰν ἱστορίαν! Ἡ λυρικὴ ποίησις καὶ ὁ διθύραμβος, ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ καλλιτεχνία, ἡ ἀνδριαντοποιία καὶ ἡ ἀστρονομία, ἡ μηχανικὴ καὶ ἡ γεωμετρία, ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀνέδειξαν ἐκ τῆς χώρας ταύτης τοὺς ἐνριπέτας αὐτῶν ἱεροφάντας; Ἄλλ' ἡ Γεωγραφία, ἡ Ἱστορία, ἡ δέσποια τῶν ἐπιστημῶν Φιλοσοφία, αὕτη ἡ θεολογία ἀνοῦνται τὴν εὐδαίμονα πατρίδα αὐτῶν; Τὸ δὲ κυριώτατον, ἡ εἰς ἀνδρας παντὸς τοῦ ἐπιστητοῦ διαπρεπεῖς γονιμότης οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν ἔπανσέ ποτε, ἀλλ' ἐξηκολούθησε διαρκῶς καθ' ἀπάσας τὰς πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδας καὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὅτε καὶ αὐτὸ τὸ Ἀθήνησιν Ἐθνικὸν Παιδαγωγικὸν καὶ τὴν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ὀρθόδοξον Ἱεραρχίαν ἐκόσμησαν καὶ κοσμοῦσι Μικρασιῶται, οὐδένων δεῦτεροι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Καὶ ἔχομεν λοιπὸν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καταγομένους

Ἀγαλματοποιούς

Ἀγῆσανδρον τὸν Ρόδιον, κατασκευάσαντα τὸ ἐν Ρώμῃ σφζόμενον θαυμάσιον σύμπλεγμα τοῦ Λαοκόοντος, τὸν συμπολίτην αὐτοῦ Ἀπολλώνιον, ἀναδείξαντά τὸν Φαρνέσιον Ταῦρον, Λύδοτον ἐκ Νικομηδείας, Λιουκορίδην ἐκ Κιλικίας, γλύπτην ψήφων διασημώτατον, Ἡρακλείδην τὸν Ἐφέσιον, τὸν Πηνυμαλίωνα, βασιλέα τῆς Κύπρου καὶ γλύπτην τεχνουργήσαντα τὴν Γαλάττειαν, τὸν ἐκ Σάμου Ροῖκον, Σώστρατον τὸν Χιον καὶ Χάροητα τὸν ἐκ Λίνδου, ἀμφοτέρους ὀρειχαλκοτύπους.

Ἐκ τοῦ ἀναρίθμου πλήθους τῶν

Ἀγίων,

ἀναγράφομεν μόνον τὸν ἐπίσκοπον Ἰκονίου Ἀμφιλόχιον, Γρηγόριον τὸν θαυματουργὸν καὶ τὸν Νύσσης, τὴν Ἑλένην, μητέρα Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου,

γεννηθεῖσαν ἐν Δορπᾶν τῆς Βιθυνίας, Ἐφραίμ τὸν Σύρον, Ἰουστίνον τὸν Φιλόσοφον, Ἰωάννην τὸν Λαμασκηνὸν καὶ τὸν τῆς Κλίμακος συγγραφεῖ τὸν Παντελεήμονα ἢ Παντολέοντα, τὸν Πολύκαρπον, τὸν Σπυρίδωνα.

Τοὺς λυρικοὺς τῆς ἀρχαιότητος ποιητὰς, καὶ αὐτὸν τὸν ἀθηροβάμονα Πίνδαρον ἐπέπνευσαν καὶ μικρασιῶται

Ἀθληταί,

Διαγόρας καὶ Εὐκλῆς καὶ Φιλόστρατος οἱ Ρόδιοι,

Ἀρχιτέκτονας

καθ' ἅπαντας τοὺς χρόνους ἐγέννησεν ἡ Μικρὰ Ἀσία οὐκ ὀλίγους: Ἀλύπιον τὸν Ἀντιοχέα, Ἀνθέμιον τὸν ἐκ Τράλλεων, ὅστις μετὰ τῶν δύο ἐκ Μιλήτου Ἰσιδώρων, θεοῦ καὶ ἀνεψιοῦ, ἠφροδόμησαν τὸν περιπυστόν τῇ Ὑπεράτῃ τοῦ θεοῦ Σοφίᾳ ναόν, Διόγνητον τὸν Ρόδιον, τὸν Ἐρμογένην ἐξ Ἀλαβάνδων, τὸν Νίκωνα ἐκ Περγάμου.

Ἀστρονόμοι

μικρασιῶται ἀναφέρονται: Ἀρίσταρχος καὶ Κόνων Σάμιοι, Εὐδοξος ὁ Κνίδιος, ὁ καὶ φιλόσοφος, ὁ θεμελιωτὴς τῆς μαθηματικῆς ἀστρονομίας Ἰππαρχος ἐκ Νικαίας, Κάλιππος ἐκ Κυζίκου, Κλεόστρατος ἐκ Τενέδου, Σέλενος ἐκ Σελευκείας.

Ἄλλὰ καὶ Βασιλεῖς, Αὐτοκράτορες, στρατηγὸς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς ἔχει ἡ Μικρὰ Ἀσία νὰ ἐπιδείξῃ οὐχὶ εὐαρίθμους: τὸν Μιλήσιον στρατηγὸν Ἀθηναγόραν, Ἀθηναῖον τὸν Κίλικα, Ἀρισταγόραν καὶ Ἰστιάριον τυράννους τῆς Μιλήτου, τὴν περιλάλητον βασιλίσαν τῆς Ἀλικαρνασσῶν Ἀρτεμισίαν καὶ τὴν τῆς Παλμύρας Ζηροβίαν, τὸν Καππαδόκην στρατηγὸν Ἀρχέλαον, τοὺς δύο Εὐαγόρας, τοὺς Νικοκλεῖς, τὸν Νικοκρέοντα, τοὺς Πηνυαγόρας, βασιλεῖς τῆς Κύπρου, Ζήνωνα καὶ Λέοντα τοὺς Ἰσαύρους, Ἡρακλείον τὸν περίπυστον τοῦ Βυζαντίου αυτοκράτορα ἐκ Καππαδοκίας, τοὺς Μιθριδάτας τοῦ Πόντου, τοὺς τῆς Βιθυνίας Νικομήδεις, τοὺς Προουσίας, Πολυκράτη τὸν Σάμιον, Ρωμαῖον τὸν Γ', τὴν περιφανῆ ἐκ Τραπεζοῦντος οἰκογένειαν τῶν Ὑψηλαντῶν, ἐμφανιζομένην ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπὸ τῆς Η' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, τὸν ἰδρυτὴν τοῦ βασιλείου τοῦ Περγάμου Φιλέταιρον ἐκ Παφλαγονίας, Φωκᾶν τὸν τοῦ Βυζαντίου αυτοκράτορα ἐκ Καππαδοκίας.

Σπουδαιότατη δὲ εἶναι ἡ εἰς τὴν Γεωγραφίαν συμβολὴ τῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας γεωγράφων, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ περιγεῖα ὀνόματα Εὐδόξου τοῦ Κυζικηνοῦ, Ἡρωδώρου τοῦ ἐξ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, Πανσαρίου τοῦ Καππαδόκου, οὗ ἡ πολυτίμος συγγραφὴ «Περιήγησις Ἑλλάδος» πᾶσι γνωστὴ, Πολέμωνος τοῦ Περιορητοῦ ἐξ Ἰλίου ἢ Σάμου, Σεραπίωνος τοῦ Ἀντιοχείως, Σκύλακος τοῦ Καρνανδέως, Σκύμου τοῦ Χίου καὶ ὑπὲρ πάντας τοῦ Ὀμήρου τῆς Γεωγραφίας, τοῦ περιωρῆτου Σιράβωνος ἐξ Ἀμασείας τοῦ Πόντου.

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος).

ΚΑΠΟΙΑ ΝΥΧΤΑ...

Τοῦ ἀγαπημένου μου Χαρικλή.

Θέ νάρθη κάποια νύχτα, νύχτα δλόμαυρη,
Ποῦ θάσαι μιὰ γοργά σκυμμένη στή γωνιά σου,
Ποῦ ἀγάπης δὲ θὰ βλέπεις ὄνειρα γκινὰ
Καὶ θάναι κάτασπρα σὰ χιόνι τὰ μαλλιά σου.

Τῆς νιότης θὰ θυμᾶσαι χρόνια ἀξέχαστα,
Στιγμές ποῦ φύγανε γοργές καὶ δὲ γυρίσαν,
Τις τρέλλες, τὰ στολίδια, τὰ τραγούδια σου
Κ' ἐκείνους ποῦ μικρὴ σὰν ἦσαν σ' ἀγαποῦσιν.

Καὶ θάρθουνε στὸ νοῦ σου χίλια ὀνόματα,
Ποῦ σὲ παλιούς καιροὺς μαγεύαν τὴν καρδιά σου,
Ἄεροπλάσμενες κ' ῥες, φίληνάδες σου,
Λουλούδια ποῦ σκορπίστηκαν ἀπὸ σιμά σου.

Θὰ θυμηθῆς κ' ἐμένα, δύστυχη ψυχὴ,
Ποῦ ὁ πόνος μ' ἔφαιε, κουράστηκα καὶ κλαίω...
Τὰ δροσερὰ λουλούδια ποῦ μὲ χάριζες,
Τὰ λόγια, κόρη, αὐτά, ποῦ τῶρ' ἀκοῦς νὰ λέω.

Καὶ τὸτ' ἐκεῖ ποῦ θὰ δουλεύεις μοναχὴ
Ἦνως τὰ μάτια σου βαρὺς θὰ σιγοκλήσει...
Θὰ γείρει κουρασμένο τὸ κεφάλι σου
Κι' ἀπὸ τὰ χέρια σου τ' ἀδράχτι θὰ γλυστρήσει.

Θὰ διεῖς τὰ περασμένα καὶ στὰ νιάτα σου
Ἦνως μὲ φτερὰ πελώρια θὰ σὲ φέρει,
Θὰ ὄνειρευτεῖς τὰ πλούσια μαῦρα σου μαλλιά
Καὶ τὶς ἀγάπες σου καὶ τὸ παλιό σου ταῖρι.

Μὰ ὅταν ξυπνήσης γύμνια γύρω σου θὰ διεῖς,
Θὰ τρῖζει τὸ λυχνάρι καὶ θὰ σβνέται,
Θὰ δέρνεται ἔξω ἡ νύχτα μὲ τὴν ἀστραπὴ
Καὶ σὰν καλάμι τὸ καλύβι σου θὰ σειέται.

Θέ νάρθη κάποια νύχτα, νύχτα δλόμαυρη,
Ποῦ θάσαι μιὰ γοργά, σκυμμένη στή γωνιά σου,
Ποῦ ἀγάπης δὲ θὰ βλέπεις ὄνειρα, φτωχή,
Καὶ θάναι κάτασπρα σὰ χιόνι τὰ μαλλιά σου.

Δ. Ἐρημίτης.

Η ΚΟΠΕΛΛΑ

ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Σὴν ἴδια.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τότε, ποῦ πρωτογνώ-
ρισα τὴν κοπέλλα μὲ τὶς μαργαρίτες. Λιγότερος, μὰ ὅχι
πολύ, ποῦ ἔχω νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἦρως ὥρες, ὅταν ἡ ψυχὴ μου βρῖσκεται σὲ μιὰ παρά-
ξενη ψυχολογικὴ κατάσταση, ὅταν ἡ καρδιά μου, κα-
τόπι ἀπὸ τὸ ἄκουσμα κανενοῦ ὁμορφου τραγουδιοῦ,
πλημμυρᾷ ἀπὸ ἓνα συναίσθημα γλυκόπικρο, ἀπὸ μιὰ

μελαγχολία γλυκειά, τότε τὴν θυμοῦμαι τὴν κοπέλλα μὲ
τὶς μαργαρίτες.

Τὴν θυμοῦμαι καὶ πέφτω σὲ μιὰ εἶδους ἔκσταση,
θυμᾶμενος καὶ τὶς γλυκὲς ὥρες, ποῦ περάσαμε μαζί σὲ
κάποιο μοναστήρι μιὰ φορὰ δλόκληρη μέρα κ' ἓνα
δειλινὸ σ' ἓνα ἐξοχικὸ περίπατο. Ἄλλη φορὰ δὲ βρε-
θήκαμε, μ' ἀπὸ τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο τὴν εἶπα: ἡ κοπέλλα
μὲ τὶς μαργαρίτες.

Γιατὶ τὴν εἶπα ἔτσι;

Δὲ βρεθήκαμε στὸν κάμπο, γιὰ νὰ πάρη νὰ μαδήση
καμμιὰ μαργαρίτα, οὔτε τῆς στόλισα τὸ κεφάλι τὸ ξανθὸ,
τὸ ἀγαπημένο μου κεφαλάκι τῆς μὲ μαργαρίτες.

Ἦχι. Νὰ γιατί τὴν εἶπα ἔτσι. Στὸ δειλινὸ ἐκεῖνο τὸ
μαγεμένο, ποῦ βρέθηκε σιμά μου γιὰ δευτέρη καὶ τε-
λευταία φορὰ, φοροῦσε στὸ ξανθὸ κεφαλάκι ἓνα καπέλο
ἀπὸ ψάθα ἄσπρη, μὲ κορδέλες ἄσπρες καὶ μὲ λίγες μαρ-
γαρίτες τεχνιτὲς δῶ κ' ἐκεῖ.

Καὶ τῆς πήγαινε τόσο καὶ τὴν ἄρεξα τόσο τὴν κο-
πέλλα μὲ τὶς μαργαρίτες, ποῦ τώρα ποῦμαι μακριὰ τῆς
καὶ δὲν τὴν βλέπω πονῶ... πονῶ...

Καὶ συχνὰ βγαίνω στὸν κάμπο, στὴν πεδιάδα καὶ
κυττάζω τὶς φυσικὲς μαργαρίτες κ' ὁ νοῦς μου πλανιέ-
ται στὶς περασμένες στιγμές, τὶς λίγες μὰ εὐτυχημένες
κ' ἡ καρδιά μου σὰ νὰ κλαίη, σὰ νὰ μοιρολογᾷ. Μὰ
τὸ κλάμα τῆς, τὸ μοιρολόγι τῆς εἶνε παράξενο κλάμα,
παράξενο μοιρολόγι, ποῦ δὲ μοιάζει οὔτε κλάμα οὔτε
μοιρολόγι, μὰ τραγουδῖ λυπηρὸ παθητικὸ μὲ νότες ἔρω-
τικῆς σερενάτας καὶ μὲ νότες νευρικοῦ ἐμβατηρίου...

Ἀρτάκη 1909

Ἀργύρης Ν. Κόρακας.

Α. ΠΟΥΣΚΙΝ

Η ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Ἐγὼ ἠδῆχαριστοῦμην μὲ τὴν δόξαν μου, αἴφνης
ὁμως κατετάχθη εἰς τὸ τάγμα μας νέος τις πλούσιος
καὶ εὐγενεὺς οἰκογενεῖας (ἄς μὴ τὸν ὀνομάσω). Ἀπὸ
τῆς γεννήσεως μου δὲν ἀπῆντησα ἄνθρωπον τόσο εὐ-
τυχῆ. Σκεφθῆτε, νεότητα, πνεῦμα, ὠραιότητα, τρελ-
λὴν εὐθυμίαν, γενναιότητα ξένοιαστην, ὄνομα φημι-
σμένον, χρήματα ἀμέτρητα. Μὲ αὐτὰ ὅλα φαντασθεῖτε
τί ρόλον ἠμποροῦσε νὰ παίξῃ μεταξύ μας. Τὰ πρωτεῖά
μου ἐκλονίζοντο. Ζηλεύσας τὴν δόξαν μου ἤρχισα νὰ
ἐπιζητῆ τὴν φιλίαν μου, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐδεχόμην ψυ-
χωρῶς. Ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη διὰ τοῦτο λυπούμενος.
Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ ἐμέ. Ἐγὼ ὁμως ἤρχισα νὰ τὸν
μισῶ. Αἱ προσδοκίαι του εἰς τὸ τάγμα μας καὶ εἰς τὸν
κύκλον τῶν γυναικῶν μὲ ἀπῆλυξαν. Ἦρχισα νὰ ζητῶ
αἰτίαν νὰ πιασθῶ μαζί του. Εἰς τὰ εἰρωνικὰ ἐπιγράμ-
ματά μου ἀπαντοῦσε δι' ἐπιγραμμάτων, τὰ ὁποῖα
πάντοτε μοῦ ἐφαίνοντο ἀπροσδόκητα καὶ πλέον καντεροᾷ

ἀπὸ τὰ ἰδικά μου καὶ ἔξυπνα. Αὐτὸς ἠστεῖζετο καὶ ἐγὼ
ἐθύμωνα. Ἐπὶ τέλος μιὰν φορὰν εἰς τὸν χορὸν, τὸν
ὁποῖον ἔδωσε Πολωνὸς τις κτηματίας, βλέπων αὐτὸν
ὅτι ἔγινε τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς ὄλων τῶν κυ-
ριῶν καὶ μάλιστα αὐτῆς τῆς οἰκοδοσοποιῆς, μετὰ τὴν
ὁποῖαν εἴμεθα συνδεδεμένοι, τοῦ ἐφιθύρῃσα εἰς τὸ αὐτὶ
μιὰν πρόστυχη ἀνοησίαν. Ἐκεῖνος ἐξωργίσθη καὶ μὲ
ἐροῦπίσει. Ἐξιφουλκίσσαμεν. Αἱ κυρίαί ἐμποθύμη-
σαν. Φυσικὰ μᾶς ἐχώρισαν, ἀλλὰ τὴν προῖαν ἐμονο-
μαχίσσαμεν. Μετέβην ἐνωρὶς εἰς τὸ ὠρισθὲν μέρος καὶ
περιέμενα μὲ τοὺς μάρτυράς μου τὸν ἀντίπαλόν μου.
Ἦ εαρινὸς ἡλίος ἀνέτελλε καὶ ἡ θεομότης ἤρχισεν.
Μετ' ὀλίγον τὸν εἶδον ἐρχόμενον πεζόν, μὲ τὴν στολήν
του καὶ τὴν σπάθη, συνοδευόμενον δὲ ἕφ' ἑνὸς μάρ-
τυρος. Μετέβηκα πρὸς προῦπάντησίν του. Μᾶς ἐπλη-
σίασε κρατῶν τὸ πικρίδιόν του γεμάτο βύσσινον. Οἱ
μάρτυρες ἀμέσως ἐμέτρησαν δώδεκα βήματα. Ἐγὼ
ἔπρεπε νὰ πυροβολήσω πρῶτος, ἀλλ' ἡ ταραχὴ μου ἦτο
τοιαύτη, ὥστε δὲν ἤμην βέβαιος περὶ τῆς ὀρθότητος
τῆς χειρὸς μου καὶ διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὸν ἐαυτόν μου
τοῦ παρεχώρησα τὸν πρῶτον πυροβολισμόν. Ἦ ἀντί-
παλός μου δὲν ἐδέχετο. Ἐροῦίσαμεν κληρον. Ἦ πρῶ-
τος ἀριθμὸς ἔπεσε εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐσημάδενσε
καὶ ἐπυροβόλησε τὸ πικρίδιόν μου. Ἦ ἦτο ἡ σειρὰ μου.
Ἦ ζωὴ του ἐπὶ τέλος ἦτο εἰς χεῖράς μου. Τὸν προσέ-
βλεπα ἀκορέστως, προσπαθῶν ν' ἀρπάξω τοῦλάχιστον
ἕνως τι ταραχῆς. Ἦ ἀλλ' ἐκεῖνος ἀμέριμος ἐδιάλεγε τὰ
ὄρνια βύσσινον μέσα εἰς τὸ πικρίδιόν του καὶ ἀπέπιπε
τὰ κονκούτσια, τὰ ὁποῖα ἐφθάναν πλησίον μου. Ἦ
ἀφέλειά του μὲ παρῶργισε περισσότερο: «— Τὶ τὸ
ὄφελος ἂν τοῦ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν, ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν
τὴν ἐθεωροῦσεν ἀκριβήν;» Ἦ ἄφησα τὸ πιστόλι. «Νομί-
ζω ὅτι, τοῦ εἶπα, εἴθε καταδικασμένος εἰς θάνατον,
ἀλλὰ σῆς θέλετε νὰ προγευματίσετε, δὲν θέλω νὰ σᾶς
ἐμποδίσω».

«— Διόλου δὲν μὲ ἐμποδίζετε, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος,
εὐαρεστηθεῖτε νὰ πυροβολήσετε' ἐξ ἄλλου ὅπως θέλετε,
ἡ πιστολιὰ εἶναι ἰδική σας, ἐγὼ πάντοτε εἶμαι ἔτοιμος
εἰς τὰς διαταγὰς σας». Στραφεὶς τότε πρὸς τοὺς μάρ-
τυρας ἐγὼ εἶπον ὅτι τώρα δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ πυροβο-
λήσω καὶ οὕτως ἡ μονομαχία ἔληξε... Τότε ἔδωσα
τὴν παραίτησίν μου καὶ ἀπεμακρύνθη εἰς αὐτὸ τὸ
χωρίον. Ἀπὸ τότε οὐδ' ἡμέρα δὲν παρῆλθε χωρὶς νὰ
σκεφθῶ περὶ τῆς ἐκδικήσεως. Τώρα ἐφθασεν ἡ στιγμή.
Ἦ Σίλβιο ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του τὴν ἐπιστολήν,
τὴν ὁποῖαν ἔλαβε τὸ πρῶν καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε νὰ τὴν
ἀναγνώσω. Κάποιος (ὡς φαίνεται ὁ ἐπιτετραμμένος
του) τοῦ ἔγραφεν ἀπὸ τὴν Μόσχαν ὅτι, γνωστὸν πρὸς-
ωπον γρήγορα θὰ νυμφευθῆ μιὰν νέαν ὠραιότητα.

Σεῖς ἐννοεῖτε, εἶπεν ὁ Σίλβιο, ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ
γνωστὸν πρόσωπον. Ἀναχωρῶ λοιπὸν εἰς τὴν Μό-
σχαν. Νὰ ἰδοῦμεν ἔτσι ἀφελῶς θὰ δεχθῆ τὸν θάνατον
καὶ πρὸ τοῦ γάμου του, ὅπως ἄλλοτε τρώγων βύσσινά!

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ὁ Σίλβιο ἠγέρθη, ἔρομφεν ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους τὸ πικρίδιόν του καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐδῶ
καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὡς τίγρις ἐν τῷ κλωβῷ τῆς.

Τὸν ἤκουα ἀκίνητος, ἀλλόκοτα, ἀντίθετα αἰσθήματα
μὲ ἐτάρασσον. Αἴφνης εἰσηλθὲν ὁ ὑπηρέτης καὶ εἶπεν
ὅτι τὰ ἄλογα εἶναι ἔτοιμα. Ἦ Σίλβιο ἔσφιξε δυνατὰ τὴν
χεῖρά μου. Ἐφιληθήκαμεν. Ἐπέβη τῆς ἀμάξης, ἐπὶ
τῆς ὁποῖας ἐτοποθετήθησαν καὶ αἱ ἀποσκευαὶ του καὶ
ἀνεχώρησεν.

Ἐχαιρετήθημεν ἀκόμη μιὰν φορὰν, ἐνῶ οἱ ἵπποι
ἐκάλπαζον.

Παρῆλθον πολλὰ ἔτη καὶ οἰκογενεακαὶ περιπτώσεις
μὲ ἠγάκασαν νὰ ἀποικίσω εἰς πτωχὸν χωρίον τῆς Ν**
περιφέρειας. Ἀσχολούμενος μὲ τὸ νοικοκυριὸ δὲν ἔπαυ-
σα νὰ σκέπτομαι τὴν παλαιὰν θορυβώδη καὶ ἀμέριμον
ζωὴν μου. Δυσκολώτερον ἀπ' ὅλα μοῦ ἦτο νὰ συνη-
θίσω τὴν μοναξίαν τῶν εαρινῶν καὶ χειμερινῶν νυκτῶν.
Ἦ ἔως τὸ μεσημέρι κάπως ἐσκότωνα τὸν καιρὸν μου συ-
νομιλῶν μὲ τοὺς δημογέροντας, διεκπεραιῶν τὰς ἐρ-
γασίας μου ἢ περιορχόμενος τὰ νέα καταστήματα, ἀλλὰ
μόλις ἤρχετο τὸ σκότος δὲν ἐγνώριζον ποῦ νὰ ὑπάγω.
Τὰ ὀλίγα βιβλία, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὰ ἐομόρια τὰ
ἔμαθα ἀπ' ἔξω. Ἦ ὅλα τὰ παραμύθια, τὰ ὁποῖα ἡ κλε-
δοῦχος Κυρίλλοβνα ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς τὴν μνήμην
τῆς, μοῦ ἦσαν ξαναδηγημένα. Τὰ τραγούδια τῶν γυναι-
κῶν μοῦ ἔφεραν στενοχωρίαν. Ἦ Ἦρχισα νὰ πίνω ρακίην,
τὴν παρήτησα ὁμως ἀμέσως, διότι μοῦ ἐπέοραξεν εἰς τὸ
κεφάλι καὶ διότι, τὸ ὁμολογῶ, ναι, ἐφοβήθη μὴ γίνω
ἐλεηνὸς μέθυσο, παραδείγματα ἔβλεπα ἀπειράσθημα
εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας. Γείτονας πλησίον μου δὲν εἶχα,
ἐξ ὧν δύο ἢ τρεῖς ἐλεηνούς, τῶν ὁποῖων ἡ συνδιάλεξις
συνίστατο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ λόξιγγας καὶ ἀναστε-
ναγμοῦς. Ἦ μοναξία ἦτο πλέον ὑποφερτὴ. Ἐπὶ τέλος
ἀπεράσισα νὰ κοιμοῦμαι ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον
καὶ νὰ γευματίζω ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερον.

Εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων βερστῶν (*) ἀπὸ ἐμέ εὐρί-
σκετο ἓνα πλούσιον κτήμα, ἀνήκον εἰς τὴν κόμησσαν
B**. Ἦν αὐτῷ ἔζη μόνον ὁ διευθυντής, ἡ δὲ κόμησσα
ἐπεσκέφθη τὸ κτήμά της μόνον μιὰν φορὰν, τὸ πρῶτον
ἔτος τοῦ γάμου τῆς καὶ ἐκάθισεν ἐκεῖ ὅχι περισσότερον
ἀπὸ ἓνα μῆνα. Ἦν τούτοις, τὴν δευτέραν ἡνοιξίαν τοῦ
ἀσκητικοῦ μου βίου, διεδόθη ὅτι ἡ κόμησσα μὲ τὸν σύ-
ζυγόν τῆς θὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ χωριὸν τῆς. Καὶ
τῷ ὄντι, ἦλθαν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου. Ἦ ἐποχὴ
τοῦ ἐρχομοῦ εἰς τὸ χωριὸν ἐνὸς πλουσίου γείτονος εἶναι
σπονδαία διὰ τοὺς χωρικοὺς. Οἱ κτηματῆαι καὶ οἱ ἀλλι-
κοὶ των λέγον περὶ αὐτοῦ δύο μῆνας πρὶν καὶ τρία ἔτη
μετὰ. Ἦ ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, τὸ ὁμολογῶ, ἡ εὐδησις περὶ τοῦ
ἐρχομοῦ νέας καὶ ὠραίας γειτόνισσας ἐπέδρασε μεγάλως
ἐπ' ἐμοῦ' διεκαύμην ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήσσαν νὰ τὴν
ἰδῶ, καὶ δι' αὐτὸ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἄφι-

(*) βέρστου = 500 ὄργ.

ξίν της επή:α μετά τὸ γεῦμα εἰς τὸ χωρίον*** διὰ τὰ να συστηθῶ εἰς τὴν αὐτῶν ἐκλαμπρότητα, ὡς πλησιέστερος γείτων καὶ εὐπειθέστατος δοῦλος.

Ὁ ὑπηρέτης μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τοῦ κόμητος καὶ ἐπῆγε τὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του περὶ ἐμοῦ. Τὸ εὐρύχωρον καμπινέτο τοῦ κόμητος ἦτο καλλωπισμένον μὲ πολυτέλειαν· εἰς τοὺς τοίχους ἐστηρίζοντο ἐρμάρια μὲ βιβλία καὶ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ καθένα ὀρειχάλκινος προτομή ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν μαρμαρίων κάμινον ὑπῆρχεν ἕνας φαρδὺς καθρέπτης· τὸ πάτωμα ἦτο ταπεταρισμένον μὲ πρασίνην τούχαν καὶ στρωμένον μὲ τάπητας. Ξεσηνηθίσας ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν εἰς τὴν πτωχικὴν μου γωνίαν καὶ πρὸ πολλοῦ πλέον μὴ ἰδὼν ξένα πλοῦτη, ἔδειλσας καὶ ἐπερίμενα τὸν κόμητα μὲ κάποιαν τρεμουῖλαν, ὅπως ὁ αἰτητὴς ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν περιμένει τὴν ἔξοδον τοῦ ὑπουροῦ. Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἐξῆλθεν ἀνὴρ ἐτῶν τριάκοντα δύο καὶ ὠραίος.

Ὁ κόμης μὲ ἐπλησίασε μὲ ὕφος ἐλεύθερον καὶ φιλικόν· ἐγὼ ἐπροσπάθουν νὰ ἐνθαρρύνω τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ἤρχισα νὰ συστήσωμαι, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ ἐπρόλαβεν. Ἐκαθίσασιν. Ἡ ἐλεύθερα καὶ φιλόφρων ὀμιλία του γρήγορα διεσκόρπισε τὴν ἀδξηθεῖσαν ἐντροπαλότητά μου· καὶ ἤρχισα πλέον νὰ λαμβάνω τὴν συνήθη στάσιν μου, ὅτε αἰφνης ἐμβῆκεν ἡ κόμησσα καὶ τότε ἡ ταραχὴ μὲ ἐκυρίευσεν καὶ πάλιν. Ἦτο ὠραία. Ὁ κόμης μὲ ἐνύστησεν εἰς αὐτήν· ἐγὼ ἐπειθύνουν νὰ φαίνωμαι ἀφελῆς, ἀλλὰ ὅσον περισσότερον ἐπροσπαθοῦσα νὰ λάβω ὕφος ἀφελείας, τόσον περισσότερον ἐκαταλάμβανα τὸν ἑαυτὸν μου ἀδέξιον. Ἐκεῖνοι, διὰ τὰ μου δώσουν καιρὸν νὰ ἀναλάβω καὶ νὰ συνηθίσω εἰς τὴν νέαν γνωριμίαν, ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν μεταξύ των, φερόμενα μασὺ μου ὅπως μὲ καλὸν γείτονα καὶ δίχως φιλοφρονήσεις. Ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχισα νὰ περπατῶ ἐμπρὸς καὶ πίσω ἐξετάζων τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰκόνας.

Ζωγραφικὴ δὲν καλογνωρίζω, ἀλλὰ μὰ ἀπὸ τὰς εἰκόνας τοῦ τοίχου μου ἐκίνησε τὴν προσοχήν. Παρίστανε κάποιον τοπεῖον τῆς Ἑλβετίας. Δὲν μὲ ἐξέπληξεν ἡ ζωγραφία, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἡ εἰκὼν ἦτο τρυπημένη διὰ δύο σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης.

— Νά, καλὴ πιστολιά, εἶπα ἐγὼ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κόμητα.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἡ πιστολιά εἶναι πολὺ ἀξιοπεριεργος.

Καὶ πυροβολεῖτε καλὰ σεις; ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος.

— Μειρίως, ἀπήντησα ἐγὼ, χαίρων διότι ἡ ὀμιλία ἐθίξεν ἐπὶ τέλος προῶγμα γνωστόν μου: εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων δὲν θὰ ἀστοχῆσῃ εἰς τὸ χαρτί, ἐννοεῖται, μὲ γνωστά μου πιστόλια.

— Ἀλήθεια εἶπεν ἡ κόμησσα μὲ μορφὴν προδίδουσαν μεγάλην προσοχήν: καὶ σύ, φίλιτά μου, θὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὸ χαρτί εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων;

— Καμμιά φορὰν, εἶπεν ὁ κόμης, θὰ δοκιμάσωμεν. Εἰς τὸν καιρὸν μου ἐπυροβολοῦσα ὄχι καὶ ἄσχημα· ἀλλὰ

τώρα ἔχω πλέον τέσσαρα ἔτη νὰ πάρω εἰς τὸ χέρι μου πιστόλι.

— Ὡ! παρατήρησα· τότε ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι ἡ Ἐκλαμπρότης σας δὲν θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ χαρτί οὔτε εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων· τὸ πιστόλι θέλει καθημερινὴν ἄσκησιν. Αὐτὸ ἐγὼ τὸ ξεύρω ἐκ πείρας. Εἰς τὸ τάγμα μας μὲ ἐθεώρουν ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους σκοπευτάς. Μίαν φορὰν μου ἔτυχεν ἐπὶ ἕνα μῆνα νὰ μὴ πάρω εἰς τὸ χέρι μου τὸ πιστόλι: τὰ ἰδικά μου ἐπιδιωρόντων, τί, λοιπὸν νομίζετε Ἐκλαμπρότατε; Τὴν πρώτην φορὰν ὅταν ἤρχισα κατόπιν νὰ πυροβολῶ, τέσσαρας φορὰς κατὰ σειρὰν δὲν ἐπέτυχα φιάλην εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων. Εἶχαμεν ἕνα ἱλαρχον, εὐφυλόγον καὶ διασκεδαστικόν· αὐτὸς ἔτυχεν ἐκεῖ καὶ μου εἶπε: κατὰ τὰ φαινόμενα, ἀδελφέ μου, τὸ χέρι σου δὲν σηκώνεται κατὰ τῆς φιάλης. Ὁχι, Ἐκλαμπρότατε, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῆτε αὐτὴν τὴν ἄσκησιν, διότι θὰ ξεσηνηθίσητε. Ὁ καλλίτερος σκοπευτὴς τὸν ὁποῖον ἔτυχε νὰ ἀπαντήσω, ἐπυροβολοῦσε καθημερινῶς, τοῦλάχιστον τρεῖς φορὰς πρὸ τοῦ γεύματος.

Αὐτὸ ἐκεῖνος τὸ εἶχε συνειθίσει ὅπως τὸ ρακί.

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἐχαίροντο διότι ἐγὼ ἤρχισα νὰ ὀμιλῶ.

— Καὶ πῶς ἐπυροβολοῦσεν ἐκεῖνος, μὲ ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἴδου πῶς, Ἐκλαμπρότατε: Ἐβλεπε καθισμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου μὴ μύγα... Γελᾶτε, κόμησσα; Μὰ τὸν Θεόν, ἀλήθεια... Καὶ ἐφώναξε: «Κούζκα, τὸ πιστόλι!» Καὶ ὁ Κούζκας τοῦ ἔφερε τὸ πιστόλι γεμάτο. Ἐκεῖνος, γλόπ, καὶ ἐκολλοῦσε τὴν μύγαν εἰς τὸν τοίχον!

— Αὐτὸ εἶναι ἀξιοθαύμαστον! εἶπεν ὁ κόμης: καὶ πῶς τὸν ὠνόμαζαν;

— Σίλβιο ἐκλαμπρότατε.

— Σίλβιο! ἐξεφώνησεν ὁ κόμης, πηδήσας ἀπὸ τὴν θέσιν του· γνωρίζατε σεις τὸν Σίλβιο;

— Πῶς νὰ μὴ τὸν γνωρίζω, κύριε, εἴμεθα μασὺ φίλοι· εἰς τὸ τάγμα μας ἦτο ἀνεγνωρισμένος ὡς καλὸς σύντροφος· καὶ εἶναι πλέον πέντε ἔτη περίπου, ποῦ δὲν ἔχω περὶ αὐτοῦ καμμίαν εἶδησιν. Ὡστε λοιπὸν, ἐκλαμπρότατε, καὶ σεις τὸν ἐγνωρίζατε;

— Τὸν ἐγνώρισα καὶ πολλὸν τὸν ἐγνώρισα μάλιστα. Δὲν σὰς διηγῆθη ἕνα ἐπεισόδιον πολλὸν παράξετον;

— Τὸ χαστοῦκι, ἐκλαμπρότατε, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἰς τὸν χορὸν ἀπὸ κάποιον ἀρχεῖον;—

— Καὶ σὰς εἶπε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀρχεῖου;

— Ὁχι, ἐκλαμπρότατε, δὲν τὸ εἶπε... ἄχ! ἐκλαμπρότατε! ἐξηκολούθησα τότε ἐγὼ, μὲ συγχωρῆτε... δὲν νὸ ἐνοιωσα... μήπως εἶσθε σεις;..

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπήντησεν ὁ κόμης, μὲ ὕφος πολλὸν ταραχμένον: ἡ δὲ πυροβολημένη εἰκὼν, εἶναι ἀνάμνησις τῆς τελευταίας συναντήσεώς μας.

— Ἀχ, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ἡ κόμησσα· δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ τὸ διηγῆσαι· θὰ μοῦ εἶναι φοβερόν νὰ τὸ ἀκούσω.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ κόμης, ὅλα θὰ τὰ διηγῆθῶ· ἐκεῖνος εἰςεύρει, πῶς ἐγὼ ἐπρόσβαλα τὸν φίλον του· ἄς μάθῃ λοιπὸν, πῶς ὁ Σίλβιο μὲ ἐξεδικήθη.

Καὶ διηγῆθη τὸ ἐπεισόδιον.

— Ἐγὼ ἐνυμφεῖσθην πρὸ πέντε ἐτῶν. Τὸν πρώτον μῆνα τὸν ἐπέρασα ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον. Εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι ἐγὼ χρεωστῶ τὰς καλλιτέρας σιγμὰς τῆς ζωῆς μου καὶ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον σκληρὰς ἀναμνήσεις. Μίαν φορὰν τὸ βράδν ἐπνεύσαμεν μασί· τὸ ἄλογον τῆς συζύγου μου κάπως ἐπεισματώδη· ἐκείνη ἐφοβήθη καὶ μοῦ ἔδωσε τὸν χαλινόν, ἐπῆγε δὲ περὶ εἰς τὸ σπῆτι. Ἐγὼ ἐπῆγα ἐμπρὸς. Εἰς τὴν αὐτὴν εἶδα μίαν ἄμαξαν ἀγοραίαν· μοῦ εἶπαν, ὅτι εἰς τὸ καμπινέτο μου κάθηται ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλ' εἶπεν ἀπλῶς ὅτι ἔχει μασί μου δουλειάν. Ἐμβῆκα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον καὶ εἶδα εἰς τὰ σκοτεινὰ ἕνα ἄνθρωπον κατασκευασμένον καὶ μὲ μεγάλην γενειάδα· ἐστέκετο ἐδῶ εἰς τὴν κάμινον. Τὸν ἐπλησίασα, προσπαθῶν νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου τοὺς χαρακτηριστῆρας του. — «Δὲν μὲ ἐγνώρισες, κόμη;», εἶπεν ἐκεῖνος μὲ τρέμουσαν φωνήν. — «Σίλβιο!» ἐφώναξα ἐγὼ τότε καὶ τὸ ὁμολογῶ ὅτι ἐκατάλαβα πῶς αἱ τριχες μου ἠρωροθώθησαν.

— Ἔτσι, σωστά, εἶπεν ἐκεῖνος, ἐνθυμῆσαι, ἡ πιστολιά ἔμεινεν εἰς ἐμέ· ἦλθα τώρα νὰ ἀδειάσω τὸ πιστόλι μου· εἶσαι ἔτοιμος;

Τὸ πιστόλι του ἐφαίνετο εἰς τὴν πλαγινὴν τσέπην. Ἐμέτρησα ἀμέσως δώδεκα βήματα καὶ ἐστάθηκα ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ πυροβολήσῃ γρηγορώτερον, ἵνα μὴ ἐπιστρέψῃ ἡ σύζυγός μου. Ἐκεῖνος ἀργοῦσεν· ἐζήτησε φωτιά. Τοῦ ἔδωσαν πυρεῖα. Ἐγὼ ἔκλεισα τὴν θύραν, διέταξα νὰ μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς καὶ πάλιν τὸν παρακάλεσα νὰ πυροβολήσῃ. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὸ πιστόλι καὶ ἐσημάδενεν... Ἐγὼ ἐμειροῦσα τὰ δευτερόλεπτα... ἐσκεπτόμην δι' ἐκείνην... Φρικτὸν λεπτὸν ἐπέρασεν! Ὁ Σίλβιο κατέβασε τὸ χέρι του. «Δυποῦμαι, εἶπε, διότι τὸ πιστόλι δὲν εἶναι γεμάτο ἀπὸ κουκούτσια τῶν βυσσίνων... ἡ σφαῖρα εἶναι βαρεῖα. Ἐμένα πάντοτε μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡμεῖς δὲν κάμωμεν μονομαχίαν, παρὰ φόνον: ἐγὼ δὲν ἐσηνήθισα νὰ σημαδεύω ἐναντίον ἀόπλου. Ἄς ἀρχίσωμεν ἐκ νέου· θὰ ρίψωμεν κληρὸν ποῖος νὰ πυροβολήσῃ πρῶτος».

Ἡ κεφαλή μου ἐγρύτζε... νομίζω, ὅτι δὲν παρεδεχόμην... Ἐπὶ τέλος ἐγεμίσαμεν ἀκόμη ἕνα πιστόλι ἐστρίψαμεν δύο μπιλέτα· ἐκεῖνος τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ κασκέτο του, τὸ ὁποῖον κάποτε ἐγὼ τὸ ἐπυροβόλησα· ἐγὼ ἐτράβηξα πάλιν τὸν πρῶτον ἀριθμόν. «Σύ, κόμη, διαβολικῶς τυχερὸς εἶσαι», εἶπεν ἐκεῖνος μὲ ἕνα χαμόγελον τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω.

Δὲν ἐννοῶ τί ἔπαθα τότε καὶ πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὲ ἀναγκάσῃ εἰς αὐτὸ τὸ προῶγμα!.. ἀλλὰ ἐγὼ ἐπυροβόλησα καὶ ἐπέτυχα, ἰδοῦ, εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα. (Ὁ κόμης ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν πυροβολημένην

εἰκόνα· τὸ πρόσωπόν του ἤραπεν ὡς φωτιά· ἡ κόμησσα ἦτο πλέον κίτρινη ἀπὸ τὸ μανθῆλί της· δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ κρατηθῶ).

— Ἐγὼ ἐπυροβόλησα, ἐξηκολούθει ὁ κόμης: καὶ δόξα τῷ θεῷ ἀπέτυχα· τότε ὁ Σίλβιο... (αὐτὴν τὴν σιγμὴν ὁ κόμης ἦτο πράγματι φοβερός) ὁ Σίλβιο ἤρχισεν νὰ σκοπεύῃ ἐπάνω μου. Αἰφνης ἡ θύρα ἄνοιξεν, ἡ Μάσσα τρέχει μέσα καὶ μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια πίπτει εἰς τὸν λαϊμόν μου. Ἡ παρουσία της μοῦ ἐπανέφερεν ὄλην μου τὴν ἀνδρίαν.

«Ἀγαπητή μου, τῆς εἶπα ἐγὼ: μήπως δὲν βλέπεις

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Πρὸ τοῦ λουτροῦ.

ὅτι ἀστεεινόμεθα; Πῶς λοιπὸν ἐφοβήθηκα! Πήγαυε πῆρε ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ ἔλα ἐδῶ κατόπιν· ἐγὼ θὰ σοῦ συστήσω ἕνα παλαιόν μου φίλον καὶ σύντροφον».

Ἡ Μάσσα ἀκόμη δὲν ἐπίστευεν: «Εἰπέτε, ἀλήθεια λέγει ὁ σύζυγός μου; εἶπεν ἐκείνη, ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν τρομερὸν Σίλβιο: ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ οἱ δύο σας χωρατεύετε;»

— Ἐκεῖνος πάντοτε ἀστειεύεται, κόμησσα, τῆς ἀπήντησεν ὁ Σίλβιο: μίαν φορὰν ἀστεεινόμενος μοῦ ἔδωκεν ἕνα χαστοῦκι, ἀστεεινόμενος μοῦ ἐπυροβόλησεν αὐτὸ τὸ κασκέτον, ἀστεεινόμενος ἠστόχησεν ἐπάνω μου τώρα· λοιπὸν ἦλθε καὶ εἰς ἐμέ ἡ ὄρεξις τώρα νὰ ἀστεεινῶ...»

Μὲ αὐτὸν τὸν λόγον ἐκεῖνος ἤθελε νὰ σημαδεύσῃ ἐπάνω μου... ἐμπρὸς της! Ἡ Μάσσα ἔπεσεν εἰς τοὺς

πόδας του. «Σήκω επάνω, Μάσσα, έτροπή! εφώραξα εγώ ξεοργισθείς και σεΐς, κύριε, θά παύσητε να γελάτε με την δυστυχή γυναίκα; θά πυροβολήσητε ή όχι!» Δεν θά πυροβολήσω, απήρησεν ο Σίλβιο, είμαι ικανοποιημένος: εγώ είδα την ταραχή σου, την δειλίαν σου· εγώ σε ήγάπησα να πυροβολήσης επάνω μου. Αυτό με φθάνει. Θά με θυμῶσαι. Σε παραδίδω εις την συνειδήσιν σου». Καί εκαμε να εξέλθῃ, αλλά ἔστη εις την θύραν, εκύτταξε την πυροβολημένην από ἐμὲ εικόνα, και επυροβόλησεν ἐπ' αὐτῆς χωρίς να σημαδεύσῃ περίπου και ἐχάθηκεν.

Ἡ οὐζυγός μου ἔκειτο λιποθυμημένη. Οἱ ἄνθρωποι μου δὲν ἐτολμοῦσαν να τὸν σταματήσουν και με φόβον τὸν ἐκύτταζαν· ἐκεῖνος ἐβγήκεν εις τὸν ἐξώστην, ἐφώραξε τὸν ἀμαξῶν και ἐφυγε πρὶν να προφθάσῃ να ἔλθῃ εις τὸν δαυτόν μου».

Ὁ κόμης ἐσώπασε. Τοιουτοτρόπως ἔμαθον τὸ τέλος τῆς ιστορίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ πολλὴ με ἐξέπληξε. Με τὸν ἥρωα αὐτῆς πλέον δὲν συνατήθηκα· λέγουσι ὅτι ὁ Σίλβιο, ὅτε ἐπαρεστάτησεν ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς σώματος ἐταιριστῶν και ἐφρονεῦθη εις τὴν μάχην τῶν Σκουλιανῶν.

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ) **Νίκος Καστρινός.**

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

— Ὁ γυνὴς του; ποῖος; Ἐκεῖνη ἡ μώμολα, ἡ ἀρκοῦδα, ποῦ τὸν ἀκολουθαίει πάντα στὴ ρούγα σὰ ζαγάρι;

— Αἶντε, μορῆ! μώμολα, ἀρκοῦδα, ζαγάρι! Τὸν ἐφνίρισε τὴν ἄνθρωπο, χωρίς να σοῦ κάμῃ τίποτα.

— Μὰ δὲν εἶνε κορπορατοῦρα ἐκεῖνη, να σὲ χαρῶ, Κέκο μου! Καλά, να πάσῃ τὸν Τοκαδέλο εἶνε πολὺ τῆ· μὰ ὄχι πάλε ἡ κακομοῖρα και τὸ Νιόνιο, μία κοπέλα, να ποῦμε τὴν ἀλήθεια, μία χαρά.

— Κοσπέτο! γὰ κάθε γαλαντόμο! . . .

— Μωρὲ τὸ πιστεύετε, ἀρενάδες, πῶς δὲν τήνε γνωρίζω ἐφτοῦνη τὴν κοπέλα;

— Ἄ, κάνεις ἄδικο. Θά ἰδῆς πραγματικῶς μία κορῆ.

— Θά περάσω ξαπόστα να τὴν ἰδῶ.

— Ἔτσι να κάμης. »

Καί ἔτσι θά εκαμε πραγματικῶς ὁ φίλος, και μετ' αὐτοῦ πολλοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ἐξεκαίετο ἡ περιέργεια· οὕτω δὲ ὁ ἀπόκεντρος δρομίσκος, εις τὸν ὁποῖον κατῶκει ὁ Γιακουμάκης Στέφας, εἶχε τόρα πολὺ πυκνότερος τοὺς ἐκτάκτους ἐπισκέπτας, τῶν ὁποίων τὰ ἤχηρά βήματα, ὡς εἶδαμεν εἴλικαν τὰς γυναίκας εις τὰ παρόθυρα. Ἄλλ' εις τὴν ἔλξιν ταύτην οπανιότατα ἀπήκουεν ἡ Μαργαρίτα. Τὸ παρόθυρόν της ἔμενεν ὡσεπιπολὺ κλειστόν, τὰ δὲ περίεργα και ἐταστικά βλέμματα τῶν διαβατῶν αὐτῶν, εις μάτην ἐξηρένων τοὺς μικροὺς ὑποπασίους βαλοπινακας, μήπως ἤθελαν διακρίνει ὅσποθεν τὴν φημισμένην πυργὸν κόμην και τοὺς ὀλομαύρους ὀφθαλμούς. Ἡ νεῆς ἦτο τόρα περιωρισμένη, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς λύπης. Ἡ ἀσχησι τοῦ ἀλάπου της ἐξηκολούθει ἐπίμονος και ἀπελπιστική. Πιθωώ-

τερος και εὐκολώτερος ἐφαίνετο να ἐνδώσῃ ποτε ὁ γέρονς Τοκα δέλος παρὰ ὁ γέρονς Στέφας. Εἰς μάτην ἔκλειεν ἡ Γιακουμάκαινα και ἀπειτόλμα να λογικενθῇ ἡ Μαργαρίτα. Οὐδὲ αὐτὴ ἡ εὐλογια φίλων κοινῶν και ἀξιοσεβάστων, τοὺς ὁποίους ἔστειλε κατόπιν ὁ Τῶνης να τοῦ ὀμιλήσουν, ἴσχυος να μεταπεισῇ τὸν γέροντα. Χάσας τὴν ὑπομονὴν να δίδῃ σιερότυπον τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς τὸν Λούκαν, ἤρχισε πλέον να ἐξοργίζεται και με τοὺς ἀπεσταλμένους αὐτοὺς και να γίνεται ὀλοῦν ἀπροσιτώτερος. Ἐνα ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἐφθασε να τὸν ὀνομάσῃ ὁ Στέφας δι' ἐπιθέτου τόσο ὠμοῦ, ὥστε ὁ ἀδῶς ἄνθρωπος ἐφυγεν ἐκεῖθεν ὀταυροκοπούμενος, — ἐπεισῶδιον λαβὸν διαστάσεις μυθικάς, ἐννοεῖται, εις τὴν γλῶσσαν τοῦ Πόπου Ἀράχητῃ και τῶν ὁμοίων του.

« Να μοῦ κάμετε τὴ χάρι να τὴ λησμονήσετε πηλιὸ ἐφτοῦνη τὴν ἱστορία, » ἔλεγε εις τὸ σπῆτι ὁ Γιακουμάκης, « γιὰτι ὄφω ζῶ δὲ θά γένη τέτοια ἀτιμία! Μὴ μοῦ ἀναφέρετε ἄλλη βολὰ γὰ Τῶνη και Σετῶνη, γιὰτι θά κάμω πράγματα μεγάλα ἐδῶ μέσα.

— Τόρα πηλιὸ ποῦ μᾶς ἄσινος ὁ κόσμος, Γιακουμάκη μου, και ἤρθανε πατέρας και γυνὴς σὰ σφαγεῖά, μοροῦμε, μὰ μοροῦμε να κάμουμε και ἄλλοιῶς; παρετήρει κλανθμηρὰ ἡ Γιακουμάκαινα.

« Ἐγὼ μοροῦ » ἐβρυχῆτο ὁ γέρονς « ὅποιος δὲν μοροεῖ, να κοπιάσῃ καλιὰ τον ἀπὸ τὸ σπῆτι μου!

— Μαγάρι, μαγάρι, γινέ μου, να ἐμπόρεια να φύγω ἀπὸ δῶ μέσα. Ὅχι ποῦ ἀντιστέκεσαι χωρίς αἰτία και ἀφορμὴ, τόσο καιρό, ἔτσι ἀπὸ ἱμπένιο πῶς δὲν ἤθελαιμε τὸ γινὸ τοῦ Κατσουρέλα σου! Σε ἔξρω εγὼ τί κακὸς ἄνθρωπος εἶσαι. . . ναί, μὰ ὄ, τι μᾶς κάνεις και μᾶς πλαιτεύεις, θὰν τὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ Θεοῦ. ναί, ναί!

— Νέζω και ξερομαραῖλα να σὲ φάῃ, » ἐμουρμουρίζεν ὁ Γιακουμάκης, « δούκις δὲν διέκοπτε δι' ὕφους ἐπιβλητικῆς τῆς γραιάς τῆ φαγομάρα και ἠιδόκηος να τὴν ἀνεγείλει. Αἱ παρηχητικαὶ κατάραι ἦσαν συνήθεις τότε εις τὸ σπῆτι του· ὄχειά ἀτήρηνα εις τὸ ὄχι τῆς γραιάς, νέκτρα εις τὸ ναί, θηλειὰ και κόμπτος εις τὸ ἔτσι θέλω, και να ξεραθῆς εις τὸ δὲν ἤξέρω. * * *

Μίαν ἐσπέραν ὁ Τῶνης, συνοδενόμενος ὅπως συνήθως ὑπὸ τοῦ Λούκα, μετέβαινε να ἰδῇ τὴν Μαργαρίταν. Ἐβάδιζαν ταχῆς και σιωπηλοὶ ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου. Γλυκὺς ἦτο ὁ καιρὸς και ἄνωθεν των ὁ βαθυκῆνος οὐρανὸς ἤνοιγε πληθύν ὀργυρῶν ὀμμάτων. Ἡ ὥρα ὀμως ἦτο προχωρημένη, τὰ κατασπῆματα κλειστά και εις τὰς ὀδοὺς ἐβασίλευεν ἐρημία, μὀλις φουτιζομένη ὑπὸ τῶν ἀραιῶν φανῶν τοῦ πετρελαίου. Περισσότερον ἔλαμπεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καμμὶ ἀκοιμήτος κωνδήλα Ἰερου ἐκ τῆς θυρίδος Ναοῦ βλεπούσης πρὸς τὴν ὀδόν. Εἰς τὴν σενουκίαν, εις τὴν ὁποίαν εἰσηλθὰν τόρα, ἐπιβραδύναντες τὸ βῆμα, τὸ σκότος ἔγενε ἀκόμη πυκνότερον. Ἐν κορυεῖον μόνον ἦτο ἀνοικτόν, ὅπου ὁ μαθητῆς και τινες φίλοι του νεαροὶ διασκέδασαν με μίαν κιδάραν δειλῆν, οργανῆν, ρυσταλέαν και μακρότετρα, ἐν οἰνοπωλεῖον, εις τὸ ὅσποιν ὀμῆς εὐθυμος ἔξ ἐργατῶν καθημένων περὶ τὴν γυνῆν ξυλῆνην τραπέζαν, ἐφ' ἧς ἐβασίλευεν ἡ κανάτα, ἐψαλλὰν ἐν συμφωνίᾳ:

Στὸ παρεθύρι ποῦσαι οὐ

Γαρούφαλο δὲν πρέπει

Ἐοῦ εἶσαι τὸ γαρούφαλοσοοο. . .

(— Προσκυνῶ τὸ Θεο σου, δὲν κάνεις σεκόντο!)

Κι' ὀπὸζει μᾶτι ἄς βλέπῃ.

Ἐκεῖ ἔξω ἐσταμάτηος ὁ Λούκας, κῶθῶρας ἐπὶ τοῦ πάγκου τῆς θύρας και ζητήσας ἕνα καριεζίνι, ἐν ᾧ ὁ Τῶνης, πρὶν τὸν ἰδοῦν, ἐπροχώρηος και εἰσηλθεν εις μίαν ἄλλην σενωπόιν, ὀπου τὸ χαμόσπιτον τῆς γραιάς Σαμουῖγαινας ἡ ὁποία κατεσκεύαζε τὴν πούδραν Ἡ μικρὰ Πιπῆνα περιέμενε τὸν νέον, τῶ ἦνοιξε οὐρὰ τὴν θύραν μὀλις ἦκουος τὸ βῆμά του, τὸ πολὺ γνωστόν, και

τὸν εἰσηγάγεν. Ὁ οἰκίσκος συνέκειτο ἐξ ἐνὸς μόνου θαλάμου χωρίς πάτωμα, και ἐν μόνον φῶς τὴν κωνδήλαν, τὴν καιούσαν ἀπὸ τῶν εἰκονισμάτων ἄνωθεν τῆς ἀπεράντου κλῆνης. Ὅσποθεν τοῦ μεγάλου ἐρυθροῦ παραπειτάματος ἀπὸ διάναν, διαχωρίζοντος μικρὸν διαμέρισμα εις τὸ βάθος, διεκρίετο φῶς λαμπτήρος ζωηρόν και αἱ σωνικαὶ σκιαὶ μᾶς γυναικὸς και ἐνὸς παιδίου, καταγινόμενον εις ἐργασίαν πυρετώδη.

Νὰ μιλήσω τῆς Μαργαρίτας, κάσσε μία σιγμῆν » εἶπεν ἡ Πιπῆνα, σενεύδουσα ἔξω εις τὴν αὐλῆν.

« Καλὴ σπέρ' ἀφέντη κόντε μου! » ἠκούσθη ἀπὸ μέσα και ἡ γραιῖτα Σαμουῖγαινα, μὀλις τὸγ' ἀντιληφθεῖσα τῆς εἰσόδου τοῦ νέου. και ἐπεφάνῃ παρὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραπειτάματος, κρατοῦσα θῆκην χαρτίτην, και γεμάτη ὀλη, χεῖρες, ἐνδύματα, κεφαλή, ἀπὸ μίαν κόνιν, ὡς χιονισμένη.

« Πῶς; ρυχτέρι ἀπόψε; . . . Καλησπέρα! » εἶπεν ὁ νέος, ἐγειρόμενος· και πληοιάζων·

« Μὲ σνμπαθῆς ποῦ δὲ σὲ πιάνω, γιὰτ' εἶμαι λιγδωμένη . . . Ἄ, ναῖσσε! Ἐχομε να δώσομε κάτι μπουτῖρα ἀῖριο τὴν αὐγῆ, και ἔπρεπε, γλέκεις, να κάτσομε ναν τὰ σνγυρίσομε ἀπὸ ἀπόψε.

— Κοιτεύετε τὸ λοιπὸν;

— Ναῖσσε, κάτι λίγα ἔχομε ἀκόμα να τρίνομε. Τὰ βάνουμε ἔπειτα ἔτσι σακκοῦλες και ἡ δουλειὰ ἐφνίρισε. Ἐνταῦς! »

Ὁ Τῶνης ἔσκηψε και ἐπεσκόπηος τὸ διαμέρισμα τῆς ἐργασίας. Πρῶτην φορὰν ποῦ ἐβλέπεν οὔτω να ἐργάζονται· ἄλλας φορὰς ἐκεῖ εὐρισκε σκότος και ἠογίαν. Εὐκόλος ἦτο και ἀπλῆ ἡ λευκὴ αὐτὴ βιομηχανία τοῦ τόπου. Ἄφ' ὀδ' μέσα εις μὀλις τενῖα ἐψηθῆ εις τὸν φοῦρον ἡ γύψος, ἐροῖφθη μετ' ὕδατος ἐντὸς τῆς παρακειμένης σκάφης, ἐφοῦσκειον, ἐλευκάνθη, ἐξυμῶθη, και εις τεμάχια κατόπιν ἐξετέθη ἐπὶ τινος ἡμέρας εις τὸν ἥλιον, ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν αὐλῶν. Ἐκ τῶν ξηραμένων τούτων τεμαχίων, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε μὀλις προμήθεια εις τὴν γονίαν, ἐλάμβανεν ὁ νῖος τῆς Σαμουῖγαινας, ὁ Γιάννος, — νεανίας ἔως δεκαοκταστῆς, πολὺ μελαχρινὸς και πολὺ ὑψηλός, — και ἐπὶ τραπέζης μεγάλης, στερεᾶς, ἐκύλιεν ὀγκῶδη σφαῖραν σιδεραῆν, μεταβάλλουσαν αὐτὰ μετὰ κρότον εις κόνιν τὴν ὁποίαν ἡ Σαμουῖγαινα ἐπεροῦσθεν ἀπὸ μίαν διπλῆν κρησάραν, ἐξήρχετο δ' ἐκεῖθεν λεπτεπίλεπτος, καθαρὰ και ἐντελῆς πλέον ἡ πούδρα, τὴν ὁποίαν, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Πιπῆνας, ἐνέθετεν ἐντὸς σακκιδίων χαρτίτων χρωματιστῶν, ὀροματίζουσα ἔκαστον και δι' ὀλίγον βάμβακος, ἐμβαπτισμένον ἐντὸς λεβάντας. Ἡ σκάφη, ἡ τραπέζα, τὸ χωμάτινον δάπεδον, τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα λευκά. Καί ἡ ἀτιμόσφαιρα πλήρης μοριῶν κόνεως λευκῆς, αἰωρουμένηος ὡς πυκνῶν μικροσκοπικῶν νεφάδων ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος.

Εἰς τὴν θέαν ἐκεῖνην ἀνέπλευσεν ἀμέσως ὁ Τῶνης τὸν Σαμουῖγαινα, ἕνα τύπον πολὺ ἰδιόρρυθμον, ὁ ὁποῖος περιήρχετο τὴν πόλιν με τὸ καλάθι του, γεμάτον ἀπὸ τὰ ποικιλόχρῶα ἐκεῖνα, πράσινα, κόκκινα, κίτρινα σακκιδία τῆς πούδρας, ὡς δειγμῖα οἰκιακῆς βιομηχανίας, διὰ ν' ἀρεῖσῃ κανένα πειλάτην μεταξὺ τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους κατεδίωκε και μέχρι τῶν ἀτμοπλοίων. Καί δούκις μὲν ἡ τύχη τὸν ἐβοήθει και ἐπετύγγασε καμμῖν καλὴν παραγγελίαν, ὀπως ἀπόψε, ὀλιος φαιδρότης ἦτο και γέλως και μοιπή περιεχόμενος τὰ οἰνοπωλεῖα τῆς γειτονεῖας, ὀπου μέχρι ρυκτὸς βαθείας ἀνίχηι τὸ ἔρρον ἄλλὰ τεχνικώτατον πείμο του. Ἄλοῖμοιον ὀμως ἄν τὴν εὐρισκαν κενάτια και σνοφροῖλια! Ἐγίνετο δὀσθημος, ἄρχιος, ἔδερνε τὰ παιδιὰ του, ἔβριζε τὴν γυναῖκά του, τοὺς ἄφινε ρησικούς, τοὺς ἐτουράχενε. . .

Αὐτὰ τὰ βάσασα ἐξιστοροῦσε τόρα εις τὸν Τῶνην ἡ γραιῖτα Σαμουῖγαινα, ὀπως πάντοτε δούκις τὸν ἔβλεπε. Τί να κάμη, ἡ κακοροζικῆ. . . Καμμία βολὰ, (τὸ πιστεύεις, κόντε μου;) τῆς ἐρχονταν να πῆ σιῆν τοῖμα τοῦ πόρτου, να πέσῃ να πνιγῇ. . . Ἦκουεν ὁ νέος μετ' ἀνυπομονηοίας, πληοιάζων ὀλοῦν εις τὴν θύραν τῆς αὐλῆς να ἰδῇ διατὶ ἐβραδύνεν ἡ Μαργαρίτα. . .

Ἀπότου ἦλθεν εις τὴν ἀνάγκην να τὴν βλέπῃ κορυφὰ, τε χαμόσπιτον τῆς Σαμουῖγαινας ὑπεδείχθη ὡς τὸ φυσικὸν σννερευκετῆ-

ριον. Ἐκεῖτο εις δρομίσκον παρὰπλευρον, μακρὰν τῆς οἰκίας Στέφα κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄλλὰ σνοροῦσθον μετ' αὐτῆς ἐσωτερικῶς διὰ τῶν αὐλῶν. Ἡ ἰδιότης αὐτῆ καθίστα εὐκολωτάτην τὴν σνγκουονίαν, διότι ὁ τοῖχος, ὁ διαχωρίζων τὰς δύο αὐλάς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο πολὺ χαμηλός, ὑπεσθῆριζε πρὸς τὸ μέρος τῆς Σαμουῖγαινας ἕνα ὑψηλὸν σωρὸν πετρῶν και σννετριμμάτων, ὁ ὀποῖος ἐχρηοῖμευεν ὡς κλίμαξ. Ἦτο δὲ γενικῆ ἡ τοιαύτη σνγκουονία διὰ τῶν αὐλῶν ὀλης ἐκεῖνης τῆς γειτονεῖας. Ἐκτὸς τοῦ γειτονικοῦ κήπου, τοῦ ὀποῖου οἱ τοῖχοι ἦσαν ὑψηλότεροι και ἀπετέλουεν ἐν τετραγῶνον ἀπροσιτώτερον κάπως, τῶν ἄλλων ὀλων ἦσαν χαμηλοὶ ἡ χαλασμένοι, ἡ ἐνομιμένοι διὰ σανίδων, προχειρῶν περαμάτων και κλιμάκων. Οὔτω λοιπὸν αἱ οἰκίαι εἶχαν δύο ἐξόδους: μίαν φανεράν πρὸς τὴν ὀδόν και μίαν κορυφίαν πρὸς τὴν γειτονικὴν αὐλῆν. Τοῦ προσόντος τούτου τῆς ἐπορχιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐσποφελούντο τὰ παιδιὰ τῆς γειτονεῖας διωκόμενα ὑπὸ τῶν γονέων των, και οἱ φυγόδοκοι, σπανιότερον διωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἀποσασμάτων, δούκις δηλαδὴ τὸ κόμμα των δὲν ἐνέμετο τὴν ἐξουσίαν. Ἄλλ' ἰδοῦ ὅτι τὸ ἐχρηοιμοποῖον σῆμερον και ἄλλον εἶδος παρὰνομοι. . .

Ἐν τῶ μεταξὺ ὁ νέος ἠμπόρσε να ἐξέλθῃ εις τὴν αὐλῆν, χωρίς να διακόπη ἀποτόμους τὴν γυναῖκα. Ἡ Πιπῆνα ἦτο ἀναιθαομένη ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν πετρῶν και ἐβλέπεν ἐπάνω πρὸς τὸ δῶμα.

« Ποῦ εἶνε; » ἠρώτησεν ὁ νέος οἰγὰ.

« Τόρα ἐφθασε. Τσῆ φανίστηκε πῶς κάποιος ἐξύπνησε. »

Σννήθως κατέβαιναν ἡ Μαργαρίτα. Ἄλλ' ἀπόκε, εις μίαν τῶν νεανικῶν ἐκεῖνων ὀρομῶν, αἱ ὀποῖαι εἶνε ὀρώσται ἐπειδὴ εἶνε ἀπεροῖσκειτοι, ὁ Τῶνης ἀνήλθε τὴν προῖγειον κλίμακα, διεσκέλισε τὸν ὑπεροκείμενον τοῖχον και εὐρέθη ἐπὶ τοῦ δώματος. Ταυτοχρόνως σχεδὸν ἠνοιχθη ἡ μικρὰ θύρα τοῦ μαγειρεῖου και ἐξῆλθεν ἡ νεῆς, τῆς ὀποίας ἐφωσφόρίζαν τὰ κατὰμναρα μάτια. Ἐνηγκαλισθησαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, και χωρίς λέξιν εις τὴν ἀρχῆν, ἀντήλλαξαν φιλῆματα.

« Ἐσὺ ἐδῶ; . . . ὀμίμενανε!

— Τί; ἐγὼ! δὲν εἶν' ἔτσι καλλιτέρα; Ἐδῶ, οὔτ. Κίσιος, τὴν πόρτα. . . Ἐλα, κάθισε ἐδῶ, »

Καί τὴν ἔσωρην ἐπὶ ξυλῖνον βάρθρον, ὑπὸ τὸ εὐρὸν γεισον τῆς στέγης τοῦ μαγειρεῖου, κάθισμα μικρὸν, ἐπὶ τοῦ ὀποῖου μὀλις ἐχώρον και οἱ δύο, ὀστε σννεσφίχθησαν ὡς οργῶντες. Καί ὀμως ἡ νῆς ἦτο γλυκεῖα, και διὰ τοῦ μικροῦ ἀνοῖγματος τῶρογρῶ ὀμματα τοῦδεσαν τοὺς ἔβλεπαν μειδιῶντα. . .

Πληροῦ τον ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐφοβεῖτο. Ἡ πνοή του τὴν ἐνεψύχουε, τὴν ἐξωγοῖνε. Εἰς τὴν ἀγκάλην του ἠθῆναιτο ὀτι εὐροῖσκειτο ἐν ἀσφαῖεια, τῆς ὀποίας δὲν ἐζήτει μεγαλειτέραν. Ἐφοῖρει ἐν μἰλλινον ἐπώμιον, μετεροῖραν πλεκτην. Τὴν εἶχεν ἀνοῖξη ὁ Τῶνης και ὡς ἔκλιεν ἐπὶ τῆς κόρης, ἔρορνε μίαν τῆς ἀκραν και αὐτὸς περὶ τὸν λαιμόν του. Καί ἐν ᾧ περιέβαλεν ἠρέμα τὴν ὀσπῆν της, περιέφερος τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ προσώπου της, κινούμενα εις λέξεις τρυφεράς, — ψιθῶρους, ἀπολήγγοντας εις φιλῆμα. Ἡ κόρη εἶχε κλῖσει τοὺς ὀφθαλμούς· τοὺς μαροβλεφάρους. Αἴφνης τοὺς ἠνοιξε και τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμους:

« Να σοῦ πῶ, Τῶνη, Ἄλήθεια εἶμαι μασῶνος;

— Ναί· γιὰτι ρωτῆς; ἀπήρησεν ὁ νέος ἀπλῶς.

« Μὰ. . . να σοῦ πῶ, εἶνε κανένα κακὸ αὐτὴ ἡ Μασωνία;

— Δὲν τὸ πιστεύω » εἶπεν ἐκεῖνος με μειδιῶμα.

« Εἶμαι ἀνόητη δὲν ἔπρεπε να σοῦ κάμω τέτοια ἐρώτησι. Τί κακὸ πρῶμμα μοροεῖ ναῖνε, ἀφ' οὔ εἶσαι και οὐ μέσα, και μοῦ τὸ λές; Ὁ νόος σῆμερα τὴν αὐγῆ μοῦ ἐγινόμεσε τὸ κεφάλι μ' ἕνα σωρὸ λόγια.

— Τί! τί; γὰ πές μοῦ τα! »

Καί με τὴν οργανῆ της φωνῆν τῶ διηγήθη τὴν σννηρῆν τῆς αὐγῆς, πῶς ἔμαθεν ὁ νόος τὸ τρομερὸν μυστικόν, και πόσα ὀργίλα και φοβερά ἐξεστόμσε κατὰ τῆς μασωνίας και τῶν μασῶνων. Οὐδέποτε εἶχε φροντίσει να μάθῃ τί κάμουν αὐτοὶ οἱ μασῶνοι

παρά μόνον ότι εορτάζουν και τρώουν μέχρι διαστροφήσε την εσπέραν του Αγίου Ιωάννου εις το μέγαρόν των, το λάμπον και κροτούν εν τῷ σκότει και τῇ ἡσυχίᾳ μιᾶς ἀποκέντρον σιωνοποῦ. Τοῦ ἔλεγον ὁμοῦς, «ὅτι ἐπὶ τοῦ δαπέδου εἶχαν εἰκόνας τῆς Παργίας και τοῦ Αγίου, τὰς ὁποίας ὑπερρεόντο νὰ καταλατῆσουν οἱ νεοφώτιστοι ἀλλὰ περὶ τούτου ὁ Γαζουμάκης μέχρι τινός ἐν ἧτο βέβαιος. Μόνον τόρα τὸ ἐπίστευον, ἅμα τῷ εἶπαν ὡς ἐκ τύχης, εἰς τὸ Φαρμακεῖον χθές, ὅτι και ὁ ἐπίδοξος γαμβρός του συγκατεριμῆθη μεταξὺ τῶν ἀδέων ἐκείνων. Ἀντιδρᾶται τὸ παληόπαιδο! νάλλαξοπιστήση και νάχη μοῦτρα νὰ γυρεύη και νοικοκυροπούλης χριστιανές. Ἀκούς ἐκεῖ ὁ ἰνφάμης, ὁ θεομαχίτης! . . . Τὰ ἐνοικίτια του ἐξηγείροντο, εὔρισσε δὲ συγχρόνως και νέον πάτημα νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἄρησίν του. Μασῶνος λέει! Ἐνοιά σου, και δὲν δίνει αὐτὸς τὴ γκόρα του τῶν μασῶνων, ποῦ ξέρει ἕνα σωρὸ φρικτὰ πράγματα γιὰ διαύτους! . . . Ἐοκνυε δὲ και εἶπε πολλὰ ἀπὸ τὰ φρικτὰ αὐτὰ πράγματα εἰς τὸ αὐτὶ τῆς Γαζουμάκωνας, σκεπασμένον πάντοτε μὲ τὸ λευκὸν μανδύλι, — τὰ ὁποία δὲν ἤκουον ἢ Μαργαρίτα.

Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκεῖνην ἐσηματίσθησαν εἰς τὸ πνεῦμά της, μερικὰ νέφη ἀμφιβολίας, τὰ ὁποία ὁμοῦς διέλυσε τόρα ὁ Τῶνης. Ἐπέισθη εἰς τοὺς λόγους του ἢ κόρη ἐπιτελῶς περὶ τῆς ἀπολοιχίης πλάνης τοῦ πάππου της, — ὁ ἔως ἐβρόθήσε πολὺ τὴν λογικὴν, — και ἐπέλασαν διὰ πολλὴν ὥρην μαζί μὲ τὸ ἐπισόδιον τοῦ μασῶνου. Καὶ ἐπανέλαβαν τὰ φιλήματα, τὰ ὁποία εἶχαν διαζόμεν. . .

Ἐπὶ τῶν ἡμέρων ἠγάθη νὰ φύγῃ και ἐπιλοήσασε τὸν τοῖχον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διασκελίσῃ, ἢ νεῖνις ἐνεθιμῆθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ: (ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΔΕ ΘΑΜΑΙ ΠΙΑ

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ . . .

Καὶ μ' ἀπλωσε τὸ χέρι της, ἕνα χεράκι χαριτωμένο, παχουλό, κατωμένο γιὰ νὰ παίρνῃ φιλιὰ και νὰ πλερώνη χάδια.

Τὸ σφίξιμα κομμάτι πῶ πολὺ, σὰ νάθελα νὰ κρατήσω ἀκόμη λιγάκι, ἐκεῖ κοντά μου, ἐκεῖνη ποῦ ἔφευγε τὸ Σάββατο, ἐκεῖνη ποῦ τὸ Σάββατο δὲ θάτανε πιά, νὰ νοιώσω μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη μέσα στὴν ξερὴ τὴν φούχτα μου τὸ δροσερὸ και ὁμορφο χεράκι ποῦ πλάστηκε γιὰ φιλιὰ και γιὰ χάδια.

Ἦταν ὁ ἀποχαρτισμὸς τῆς καρδιάς, τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ δυὸ φίλων ποῦ χωρίζονται και θὰ τὸ σταματοῦσιν ἐκεῖ μὲ ἕνα δεύτερο σφίξιμο χεριοῦ και μ' ἕνα: «στὸ καλὸ, καλὴν ἀντάμωσιν . . .», ἂν ἢ ἐθιμοτυπία δὲ μᾶς εἶχε ὀρίσει, και σ' αὐτὲς ἀκόμη, τίς πῶ αἰσθηματικὲς στιγμὲς, τίς ξερὲς και ἀνούσιες φράσεις της.

— Χαίρω πολὺ, διότι σὰς ἐγνώρισα σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μᾶς λησμογεῖτε . . .

Ἐγύρισε ἀπότομα τὴ γάχη, κ' ἔφυγε βιαστικῆ, νευριασμένη, σὰ νὰ πῆρε καμμιὰ μεγάλῃ ἀπόφαση, ἢ σὰ νὰ ἤθελε νὰ βρεθῇ μιὰ ὥρα πῶ μπροστὰ τὸν βαλῶρι τοῦ Σαββάτου, ποῦ θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ μὴν εἶναι πιά! . . .

Γιατί τόσο βία:

Ἄπ' τὴν πόρτα μου συνώδεμα μὲ τὸ μάτι τὴ φιληνάδα μου, ποῦ ἔφευγε τρεχάτη τρεχάτη, μὲ βῆμα ποῦ ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ τῆς κάμω νὰ περπατήσῃ στοὺς δυὸ-τρεῖς περιπάτους ποῦ κάμαμε μαζί, τίς λίγες μέρες ποῦ ἔμεινε στὴν Πόλη.

Ἐγύρισε τὸ δρόμο και χάθηκε μαζί μὲ τὸ ἡλιοβασιλεμα ἐκεῖνης τῆς μέρας, ποῦ ἄφινε στὸν κατεβασμὸ του, πίσω ἀπ' τοὺς μινταρέδες τοῦ τζαμιοῦ, τόσα χρυσὰ και τριανταφυλλιά χρῶματα στὸν οὐρανό, ὅση γλυκεῖα και ἡρεμὴ μελαγχολία ἄφινε πίσω της ἐκεῖνη ποῦ τρεχάτη ἔφευγε, ἐκεῖνη ποῦ τὸ Σάββατο δὲ θάτανε πιά! . . .

Καὶ τόρα μὲ μιὰ κρυφὴ εὐχαρίστηση, στὶς ὥρες τῆς μονα-

ξιάς και τῆς ἡσυχίας, συλλογιέμαι τὸ παιδί ἐκεῖνο, ποῦ ἀνέλιπτα και ξαφνικὰ πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κοντά μου, μέσα στὸ λαβύρινθο τῆς ζωῆς, και μοῦ ξάφνισε λιγάκι τὴ μουνδιασμένη μου καρδιά μὲ τὸ ξαύτερο γέλιο του, μὲ τὴν ἄδολη χαρὰ του, μὲ τοὺς ἀπλοὺς του τρόπους, μὲ τὸ θάρρος του, μὲ τὴν αὐτοπεποίθησιν του, μὲ τὴν πονηριά του ἀκόμη, μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸ περιβάλλον, — τὸ παιδί μὲ τὴν ἀνοιχτὴ καρδιά και τὰ ξυπνὰ τὰ μάτια.

Ἄγιορίτης.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ἄνάλεκτα, ὑπὸ Γεωργίου Ἀποστολίδου δικηγόρου.

Ἐνας κριτικὸς εἶπε ποτε: «ἄς ἐκδίδωνται βιβλία και ἄς μὴ ἔχουν τὸν τύπον τῆς μεγαλοφυΐας». Εἶναι πολὺ εὐχάριστον τοῦτο και μάλιστα ὅταν τὰ βιβλία αὐτὰ ἐκδίδωνται εἰς τὴν πόλιν μας, ἥτις ὑπὸ φιλολογικὴν και καλλιτεχνικὴν ἔποσιν τόσον φαίνεται ὀπισθοδρομικὴ, τόσον στεῖρα. Εἶναι εὐχάριστον διότι ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπάρχουν και ἐδῶ κάποιοι, οἵτινες θέλουν νὰ ἐργασθοῦν, ὅτι γίνεται και ἐδῶ κάποια λανθάνουσα προπαρασκευὴ και ὑπάχει ἢ ἀγαθὴ θέλησις εἴτε πρὸς μίμησιν τῶν ἄλλων κοινωτικῶν, εἴτε πρὸς κατάληψιν μιᾶν ἡμέραν τοῦ ὠραίου στεφάνου τῆς δόξης, ἥτις στέφει τοὺς ἐπιτυχάνοντας εἰς τὰ ὠραῖα γράμματα. Ἡ ἔκδοσις τῶν τοιούτων ἔργων εἶναι ὁ προάγγελος τῶν ἄλλων ἐκείνων, τὰ ὁποία ἄλλοτε και σήμερον ἐτίμων και τιμοῦν τοὺς προηγμένους ἐν τῷ πολιτισμῷ λαοῦς.

Διὰ τοῦτο ἐχάρημεν ὅταν εἶδομεν τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδου, καλοτυπωμένον και κομψόν. Βέβαια τὰ Ἄνάλεκτα, ἵνα ὀμιλήσωμεν μὲ κάποιαν εὐλικρίνειαν, δὲν προσφέρουν τίποτε εἰς τὴν φιλολογίαν μας, οὔτε ζωὴν σφριγῶσαν βλέπει τις ἐν αὐτοῖς, οὔτε ἐποικοδομητικὸν ὕλικόν. Φαίνεται ὅτι ἐγράφησαν παρέρως, ἔτσι διὰ νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς, χωρὶς ἀξιῶσεις και χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ δεδοκιμασμένου λογογράφου. Ἄν ῥίψῃ τις τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν εὐδαιμονικῶν, πραγματικῶν φιλοσοφικῶν, οὐδὲν θὰ ἀνεύρῃ, τὸ ὁποῖον νὰ προσθέτῃ τι εἰς τὰ μέχρι σήμερον φιλοσοφικὰ οἰκοδομήματα, οὔτε ὑπὸ ἔποσιν ἰδέας, οὔτε ὑπὸ ἔποσιν ἐξετάσεως, ἂν κάμῃ τις τὸ ἴδιον εἰς τὴν δημιουργικὴν ἐργασίαν, τὰ διηγήματα και τὰ ποιήματα, τοῦ κ. Ἀποστολίδου, θὰ ἐνθυμηθῇ μεμακροσμένην ἐποχὴν, ἢ ὁποία σπανίως μὲν ἐγέννα καλλιτεχνήματα, συνήθως ὁμοῦς ἐδημιούργει θεματογραφήματα ἀψυχολόγητα, ὄγγρα, ἐπιμιμνησμένα και πολλάκις νεκρά. Ἄλλὰ ἐὰν διατρέξῃ τις τὰ κριτικά του, εἰς τὰ ὁποία φαίνεται ὅτι ὁ διακεκριμένος δικηγόρος ἐπιθυμῇ νὰ στηρῆξῃ τὸ ἔργον του, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ εὔρῃ ἀποτυχίαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἡ κρίσις τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι μιὰ κοπιώδης ἐργασία διὰ τὸ τίποτε, ἐπιμένουσα νὰ πείσῃ τὸν ἀναγνώστην ὅτι ὁ συμπαθὴς λόγιος ἀνεμάσθησε πολλάκις ἢδη λεχθέντα πράγματα, ἔχον τὴν ἐπιθυμίαν

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Ἀηλοῦμεν εἰς τὸ ἀξιώσιμον δημόσιον ὅτι ὁ πρότινος διορισθεὶς περιοδεύων ἀντιπρόσωπος τοῦ «Ἐπικαίρου» κ. Γεώρ. Στεφανᾶκης οὐδεμίαν πλεόν σχέσιν ἔχει μετὰ τοῦ φύλλον μας. Ὅσοι αἱ γενησόμενοι ὑπ' αὐτοῦ πράξεις σχετικῶς μὲ τὸ φύλλον μας ἀπὸ τῆς παρουσίας ἡμερομηνίας θὰ θεωροῦνται ἄκροισ. Ἐξ ἄλλου εἰδοποιούμεν τὸν ἀξιώσιμον αὐτὸν κύριον νὰ ἐμφανισθῇ ἀμέσως εἰς τὰ γραφεῖά μας, ἐπιστρέφων και τὰς ἀποδείξεις, ἄλλως θὰ προβῶμεν νομίμως εἰς τὰ δέοντα.

— Μετ' εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Γαλατᾶ διορίσθη και πάλιν γαλλοδιδάσκαλος ὁ κ. Σιδωρος, ὅστις ἀπὸ δωδεκαετίας τόσον ἐπιτυχῶς διδάσκει ἐν αὐτῇ.

— Ἐπίσης μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Χαμουδοπούλου ὡς καθηγητοῦ εἰς τὰς σχολὰς τῶν Ἑξέων Γλωσσῶν και τοῦ κ. Βατελώ. Ὁ διορισμὸς οὗτος εἶναι ἀρκετὸν ἐχέγγυον περὶ τῆς ἐπιτυχῆς δρασέως τῶν δύο ἀνωτέρω σχολῶν.

— Ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων ἐκηρύχθη ὁ ἐμπορικὸς πόλεμος. Ἐὰν ἢ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐπιτυχῆς ἢ ὄχι δὲν γνωρίζομεν. Τὸ διαδιδόμενον ὅμως ὅτι ὁ ἐμπορικὸς αὐτὸς πόλεμος θὰ ἐπιεταθῇ και ἐπὶ τῶν Ὀθωμανῶν Ἑλλήνων, λόγῳ τῶν αἰσθημάτων τούτων πρὸς τοὺς πρώτους ἀπ' ἐνός και λόγῳ τῆς μὴ διακρίσεως τῶν μὲν ἀπὸ τοῦς δὲ ἀπ' ἐτέρου, ἐὰν εἶναι ἀληθές, καθίσταται περισσότερο ἢ ἀστέιον. Ἄλλὰ τότε ἢ διενεργοῦσα τὸ μοῦκοταξ μερὶς δὲν ἐλέγχεται προβαίνοσα εἰς παιδαριώδη κινήματα; Δὲν ἐνεργεῖ ἐναντίον τῆς ἐνώσεως τῶν ἐθνοτήτων, ἀντί, ὡς διατείνεται, νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτῆς; Ἄλλὰ ἐμετροῦθησαν ἀρὰ γε αἱ συνέπειαι, αἵτινες δύνανται νὰ προκίνησιν ἀπὸ ἐν τοιοῦτον διάβημα, ὅταν τὸ διάβημα τοῦτο τὸ μισηθῶν και οἱ Ἕλληνες Ὀθωμανοὶ και πληρώσωσι διὰ τοῦ ἴδιου νομίματος τοὺς ἐμπορικῶς πολεμοῦντας αὐτοὺς; Εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς διοργανωτὰς τοῦ ἐμπορικοῦ ἀποκλεισμοῦ πόσοι Τούρκοι ἐβρίσκονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἑλλήνων, ὑπηκόων τοῦ Βασιλείου και μὴ και πόσοι οἱ μικροῦμποροι ἐκεῖνοι οἱ πλανόδιοι, οἵτινες περιμένον νὰ κερδίσουν και διατρέφουν τὰς οἰκογενεῖας των ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς; Ἐὰν δὲν γνωρίζουν ἄς κάμουν ἕνα μικρὸν περίκατον μέχρι τοῦ Πέρον και Γαλατᾶ και θὰ βεβαιωθῶν ὅτι, ἐὰν οἱ Ἕλληνες μισηθῶν τοὺς Τούρκους οἱ ζημιωμένοι περισσότερο θὰ εἶναι ἐξάπαντος οἱ τελευταῖοι. Ἄλλ' ἄς ἐλείψωμεν ὅτι ἢ ἰδέα αὕτη τοῦ μοῦκοταξ και ἐναντίον τῶν Ὀθωμανῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐκλήθη ἐν τῷ νῦν τῶν διοργανωτῶν του διαρκούντων τῶν κωνικῶν κανμάτων, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διοργανωτὰι θὰ τὴν ἀποκηρύξουν.

— Ἡ ἐταιρεία τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων μολοῦντι ἐδηροσιτήθη νὰ ἐπιφέρῃ νεωτερισμούς τινας και μεταρρομθίσεις, ἐν τούτοις δὲν ἠμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ και τὰ παλαιὰ της, τὰ ὁποία τόσον, καθὼς φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων, νοσταλγεῖ. Τὰ τραῖνά της ἐξακολουθεῖ νὰ τὰ παραγεμίζῃ μὲ τὸ ὕλικόν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἄνθρωπος και μάλιστα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὸ ὕλικόν αὐτὸ δὲν ὑπάρχει πλεόν φόβος νὰ σαρδελοποιηθῇ, ἀλλὰ νὰ γίγῃ ἕνα φέρεμα συμπετυσμένον. Τὰ τραῖνα της παρελθούσης Κυριακῆς αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν μᾶς προξένησαν, ἀλλὰ μᾶς ἔδωσαν και νὰ ἐνοήσωμεν διὰ μνηροστὴν ἡδὴ φορᾶν, ὅτι ἢ περιφρημος και προοδευτικὴ ἐταιρεία, τρέφει τόσον μεγάλην και ἀκατανίκητον στοργὴν πρὸς τὰς παλαιὰς της μηχανάς, ὥστε οὔτε νὰ τὰς ἀποχωρισθῇ δύναται, οὔτε νὰ τὰς θεωρῆσῃ ὡς ἀπομάχους ἢ ἄχριστον ὕλικόν. Καὶ μετὰ μητροικῶν ἐρωτος τὰς βλέπει τρεχούσας

νὰ δεῖξῃ κάπως εὐρείαν πολυμαθειαν. Βεβαίως ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἄναλεκτων δὲν εἶχε τὴν πρόθεσιν ταύτην, ἀλλὰ τὰ πράγματα οὕτω μαρτυροῦσιν. Ἡ κριτικὴ δὲ περὶ τοῦ Ὀνειρου τοῦ Γιαννίρη, τοῦ διαπρεποῦς γλωσσολόγου κ. Ψυχάρη, δὲν ἔχει μόνον τὸν τύπον τῆς γενικῆς ἀποτυχίας και τῆς ἀγνοίας τῆς μητροικῆς μας γλώσσης, ἀλλὰ και τὸν τύπον τῶν προσωπικῶν τὸν ὁποῖον ὁ κ. Ἀποστολίδης ἔπρεπε, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ φανῇ ὅτι κρίνει ἀπὸ περιοπῆς και ψυχρῶς, νὰ θέσῃ κατὰ μέρος. Τοῦ κριτικοῦ δουλειὰ δὲν εἶναι νὰ ἐξετάζῃ ἐὰν τοῦ κρινόμενου ἔργου ὁ ποιητὴς εἶναι Γάλλος ἢ Κινέζος, Ὀττεντότος ἢ Ἑλλήν. Ἡ ἐργασία του εἶναι νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἔργον, νὰ τὸ ψυχολογήσῃ, νὰ τὸ ἀνατάμῃ και νὰ μᾶς εἴπῃ τὴν γνώμην του, ἢ ὁποία κακὴ ἢ καλὴ θὰ ἦτο πάντοτε σεβαστῆ.

Και ὅμως μὲ ὄλην τὴν ἀποτυχίαν τοῦ νέου ἔργου τοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδου, τὸ ὁποῖον, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, θὰ ἀναγνωσθῇ περισσότερο παντὸς ἄλλου, πρώτον διότι ἀνήκει εἰς ἕνα συμπαθὴ λόγιον και δεύτερον, διότι εἶναι προσιτὸν εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἡμετέρου δημοσίου, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, χαίρομεν ἰδόντες τὴν ἔκδοσίν του, διὰ τὸν λόγον, διότι πρέπει νὰ ἐκδίδωνται βιβλία και ἄς μὴ ἔχουν τὸν τύπον τῆς μεγαλοφυΐας.

A. Γ.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἐνας στατιστικογράφος μᾶς δίδει τὴν τρομακτικὴν πληροφορίαν ὅτι κάθε εἰκοσι δευτερόλεπτα φθάνει εἰς Νέαν Ὑόρκην ἀπὸ ἕνας μετανάστης, ἐνῶ γεννᾶται ἕνα παιδί μόλις κάθε ἔξ λεπτά. Ὁ ἕξενος ἐν Ἀμερικῇ πληθυσμὸς αὐξάνει ἐννεα φορὰς ταχύτερον τοῦ ἰθαγενοῦς.

Θὰ ἠμπορέσῃ ὁ ἐπιστήμων νὰ μᾶς πληροφορήσῃ μετὰ πόσα ἔτη ἢ Νέα Ὑόρκη θὰ λησμονήσῃ ὅτι ὑπῆρξε κἂν Ἀμερικανικὴ πόλις;

— Ἴδου ἐν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ φρικιαστικοῦ ἔργου τοῦ Xavier de Forneret. ὁ «Μέγας ἄνθρωπος».

— Ὑπάρχει ἐν Ἰσπανίᾳ ὁδὸς ἥτις ὀδηγεῖ ἐκ τῆς Ἀρανζούης εἰς Μαδρίτην ἐκ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἀνωχωρεῖ ἕτερα ὁδὸς ἀπολήγουσα εἰς μιᾶν κηκλίδα ὅπισθεν τῆς κηκλίδος ὑπάρχει μιὰ αὐλή· εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς εἰς πύργος· ἐντὸς τοῦ πύργου ἐν δωμάτιον· ἐντὸς τοῦ δωματίου μιὰ γυνή· ἐντὸς τῆς γυναικὸς μιὰ καρδιά· και ἐντὸς τῆς καρδίας ταύτης κάτι τι — Τί; — Οὐδέν. (Ἐπεταί συνέχεια και λεγεῶν . . . θαναμαστικῶν).

Πολιτικὸς τις ρήτωρ εἶχε μὲ τὰ λεγόμενά του ἐνοχλήσει τὸ ἀξροατήριόν του.

Αἴφνης ἄνθρωπος καθήμενος εἰς τὸ τέλος τῆς αἰθούσης ἀφῆκεν ἠχηρὸν ὀγκανισμὸν. Ὅλη ἢ αἰθουσα ἐσεισθῆ τότε ἀπὸ τοὺς γέλωτας.

Ὁ ὀμιλητὴς ἠρώτησεν αὐστηρῶς; «Ποιὸς ὀγκάνισεν ἐκεῖ κάτω;»

Και ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, ἐφάναξε «Ἦτο μόνον ἢ ἠχὸ σας, κύριε, ἐξακολουθήσατε τὴν ὀμιλίαν σας».

μετά ταχύτητος γελώνης ἐπὶ τῆς γραμμῆς, καὶ συρούσας ὀπισθὲν τῆς ἑκατοντάδας διὰς ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Μία ἐκ τῶν μηχανῶν τούτων, δυναμένη νὰ χρησιμοποιῆσθῆ ἄριστα εἰς κανὲν σιδηροδρομικὸν μωσαεῖον, ἐνῶ ἔστωε μετὰ σιευαγμῶν βαθέων τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν βαγονίων τῆς, ἵσταται αἰφνης διαμαρτυρομένη πρὸ τοῦ Ἐπιταυργίου ἐπὶ εἰκοσι λεπτά καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα δλόκληρα μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ Κοινοκαλίου... Ἐδέξασε νὰ προσέλθῃ εἰς ἐπικοῦριαν τῆς ἀπειθούσης καὶ διαμαρτυρομένης μηχανῆς ἄλλη καὶ οὕτω τὸ πεπεισμένον πλῆθος, τὸ ἀναλύόμενον ἐπὶ τὴν ὥραν ἐκ τῆς ἀφορήτου θεομότητος, τὸ χιλιάκις βλασφημῆσαν, διότι μετέβη νὰ ἀπαντήσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα εἰς τὴν ἐξοχήν, ἀπέπνευσε καὶ ἐφιθύρσε: Μὴ χειρότερα! Ἡ διαμαρτυρία τῶν ὁμῶς περιορίσθη μόνον εἰς τὰς δύο αὐτὰς λίξεις.

— Προσεχῶς ἐκδίδεται σειρά ρωσικῶν διηγημάτων, ἀνηκόντων εἰς τοὺς διασημοτέρους καλὰ μους τῆς Ρωσίας, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ ρωσομαθοῦς κ. Ν. Καστρινοῦ. Ὁλόκληρος ὁ τόμος τῶν διηγημάτων τούτων θὰ περιλαμβάνῃ περὶ τὰς διακοσίας πενήκοντα σελίδας, καλλιτεχνικῶς τυπωμένας. Συνδρομητὰ ἐγγράφονται καὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀντὶ γρ. 7. Οἱ συνδρομητὰ τοῦ «Ἐπικαίρου» λαμβάνουν τὰ ρωσικὰ διηγήματα ἀντὶ 5 μόνον γροσίων.

— Τὴν παρελθούσαν πέμπτην ἀνεχώρησε διὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ εἰς Μιτυλήνην καὶ Σμύρνην ὁ κ. Ν. Καστρινοῦ, περιουδένων ἀντιπρόσωπος τοῦ «Ἐπικαίρου».

— Εἰς τὴν **Σαθιὰ τῆ Ζουλιμέ** τοῦ Ζαν Ραμιώ, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ Ν. Ἀμουργιανοῦ ἐγένοντο τυπογραφικὰ τινα λάθη. Ὅθεν ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ διορθώσῃ οὕτως: Εἰς στίχον 12ον ἀντὶ **πέθανε στὸ τέλος ἀπ' τὴν πείνα, πέθανε στὸν ἄμμο ἀπ' τὴν πείνα.** Σελὶς 4, εἰς στίχον 8ον ἀντὶ **ἴδε, ἴδε.** Εἰς στίχον 11 ἀντὶ **βάρει, βάρει.** Στίχος 14 ἀντὶ **γυρνῶντας, γυρνῶντάς τα.** Ἐν ἰδίᾳ σελίδι, στίχῳ 42 ἀντὶ **σὲ σώνει, σὲ σώνω.** Αὐτόθι, στίχος 58 ἀντὶ **τὸ σῶμά σου, τὸ ἄσμά σου.** Καὶ εἰς στίχον 9 ὄν ἀντὶ **στὸ στήθος, στὸ στήθός σου.**

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ἀριθμ. 46. Ποῖον εἶναι τὸ μεγαθέριον ἐκεῖνο τὸ ποῖον εἶναι κόρη συνάμα καὶ γυνὴ;

Ἀριθμ. 47. Εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου ἔχουν οἱ κάτοικοι τὴν μύτην λινήν;

Τῆς μέλισσας τὸ πουλί.

ΔΥΣΕΙΣ 27ου ΦΥΛΛΟΥ.

- Ἐρώτησις ἀρθ. 43** = Τὴν νύκτα.
- Ἐρώτησις ἀρθ. 44** = Ὅταν εἶναι εἰκὼν.
- Ἐρώτησις ἀρθ. 45** = Στὰ Ψωμαθεῖα.

ΔΥΤΑΙ. Α. Δοδόπουλος. (ἀρθ. 43, 44, 45). Λωροθεά Κ. Κ. (ἀρθ. 43, 44, 45). Ἀσπασία (ἀρθ. 43, 44, 45). Κοῦκος (ἀρθ. 43, 45). Πόρτ-Ἀρθούρ. (ἀρθ. 44, 45).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κορ. Θερασ. Ἐνχαρίστως θὰ ἐδημοσιεύαμεν καὶ τὸ νεοσταλὲν, εἰς τὰς ἀπαρχὰς μας ἐὼν συνεμορφώσασθε πρὸς τοὺς ὄρους, τοὺς ποίους ἐδημοσιεύσαμεν ἄλλοτε. Ἀνάγκη πρὸ τῆς δημοσιεύσεως νὰ διέλθῃτε τοῦ γραφείου μας.

Κορ. Περ. Νεβ. Πρίγκηπον.—Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολὴν σας.

Εἰς τὸ προσεχὲς ἴσως γράψομεν κάτι περὶ τοῦ μυθιστορήματος. Πῶς βαίνει ἡ μετὰφρασις; Ἡ πρώτη δόσις, νὰ εἴπωμεν, πρέπει νὰ εἶναι πλουσιωτέρα. Ἀναμένομεν.

Κορ. **Εὐ. Ζαμ. Γαλατᾶ.**—Τὸ σταλὲν τὸ ἀνεγνώσαμεν μετὰ προσοχῆς. Θέλει νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰς ἀπαρχὰς μας; ἀλλὰ πρέπει νὰ διέλθῃτε τοῦ γραφείου μας. Σὰς ἀναμένομεν.

Κορ. **Ἄρ. Κ. Ἀρτάκη.**—Τίποτε δὲν ἐλησμονήσαμεν, οὔτε ἀπεροίψαμεν. Γνωρίζομεν ποίους πρέπει νὰ ἐνθαρρύνωμεν. Δὲν ἐδημοσιεύθῃ δὲ ἐνεκα πληθώρας ὕλης.

Ἀντὶ **Υ. Βαβεοχώριον.**—Εἰς τὸ παρὸν φύλλον, καθὼς βλέπετε, δημοσιεύεται τὸ ὄνομασθὲν ὑφ' ὑμῶν **ἀκαταλαβίστικον.** Ὡς διὰ τὴν ἐρώτησίν σας, ἀφοῦ σκέπεσθε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ, θὰ τὴν βάλωμεν εἰς πρᾶξιν μετὰ τὸν ἰον ἀρθ. τῶν «Χρονικῶν», τὰ ὅποια θὰ εἶναι καὶ ἐκλεκτικώτερα, ἂν καὶ συνέχια τοῦ «Ἐπικαίρου».

Κορ. **Μ. Μάλτεπε.**—Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολὴν σας ἐγκαίρως. Βεβαίως τὸ κατόρθωμα τοῦ γνωστοῦ μας δημοσιογράφου εἶναι ἀξιον νὰ ἀναγραφῇ εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας. Ἐπὶ μίαν δλόκληρον ἑβδομάδα ἐνῆρξεν ἐδῶ εἰς τὰ **θολὰ νερὰ ἀληθεῖς** ἢ ψευθεῖς εἰδήσεις, δίκαιον λοιπὸν θὰ ἦτο νὰ ψαρῆσῃ καὶ μίαν φορὰν εἰς τὰ **καθαρὰ νερὰ ψάρια.** Καὶ ἐπὶ τέλους ἀφοῦ κατόρθωσεν νὰ τροφοδοτήσῃ χιλιάδας, ἠμύτορεσε νὰ συλλάβῃ τὴν περίφημον λαπίνα, τῆς ὁποίας ἐοῖς τόσον ὥραϊα πλέκατε τὸν ἐπικῆδειον: Ὡσὺ λαπίνα, ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ πιασθῆς εἰς τὰ δίκτυα τόσον ἐξόχον ἀνδρὸς! Ὡ πόσον σὲ μαγαρίζω. Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐσπαρτάρουν, ὡς σὺ μικρούλιον, εἰς τὰς χεῖράς σου. Ὡραῖα τελειώνει ὁ ἐπικῆδειος, ἀλλὰ νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃτε νὰ ἀπευχόμεθα τὸ τελειωτικόν.

Τὸ ἐξαγωγικὸν γραφεῖον τοῦ κ. ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΚΑΛΙΑΡΗ ἐν Πόλει Κατεριτζόγλου Χάν ἀρ. 72.

Ζητεῖ κατ' ἐνθεῖαν ἀναποκοιτῆς ἐξ Ἀνατολῆς δι' ἀγορὰς λαγοδεμάτων, κισσέδων, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους ἀνατολικῶν προϊόντων δι' ἴδιον λογαριασμὸν καὶ ἐπὶ προμηθεῖα.

Τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΒΔΕΛΗ, κείμενον εἰς Ταρλάμπαση, ὁδὸν Ἐγρη Σοζάκ, ἀρ. 32, ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους ζωγραφικῆν, ὡς ταμπελών, προσωπογραφῶν, εἰκόνων κτλ. ἀντὶ ἐλαχίστης τιμῆς.

Νέος ὁμογενῆς, ἀπόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ γνωρίζων Γαλλικά, διπλογραφίαν καὶ ὀλίγα τουρκικά, ἔχων δὲ καὶ ὀλίγην πείραν τοῦ ἐμπορίου ζητεῖ θέσιν ἐδῶ ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διαμέρισμα (appartement) ἐν τῷ γυνίῳ τοῦ κ. Α. Γεωργιάδου, εὐρισκομένῳ ἐν Ταζεμίφ, ὁδῷ Βαλιδὲ Τσεομέ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΙΚΗΝ ΑΓΟΡΑΝ

1000 εἰδῶν γραφάτες καὶ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ συρμού.

ὁποῦ θὰ εἴδητε ἀποκόμιον, γραφάτες.

Ὅλοι στὴν Ἀθηναϊκὴν Ἀγορὰν τοῦ κ. Κοσμᾶ. Μεγάλῃ Ὁδ. τοῦ Πέραν παραπλευρῶς τοῦ Λουξεμβούργου.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ Κουρσοῦμ χάν, ἀριθμ. 3.